

MayK Hammer
ŞİMDİ SIRA BENDE!

MAYK HAMMER – ŞİMDİ SIRA BENDE

ÇEVİREN: MUZAFFER ULUKAYA

1.BASKI ORİJİNAL KAPAK

HADİSE KİTABEVİ - 1955

KURŞUN YAĞMURU

İkinci kurşun, kulağımın dibinde vızıldadığı zaman kendimi yere atmağa ancak vakit bulabildim.

Kırkbeşliğe asılıp etrafı şöyle bir kolaçan edince, gördüğüm manzara şu oldu: Sarı bir Mercedes'in kapısını siper alan bir herif, ha babam kurşunları verıştiriyor bulunduğum tarafa doğru... Kara, kuru, tel gibi bir herif... Şakası olmadığı, gecenin bu en civcivli saatinde, bizi doğru posta cennete göndermek istemesinden belli. İki kurşun daha salladım. Biri, herifin arkasına sığındığı kapıya çarptı, öbürü lastiği deldi. Çil yavrusu gibi dağılıverdi millet...

Sakarlığım üstümde, bir türlü hedefi tutturamıyorum. Herif, lastiğin patladığını fark eder etmez, arabadan atladığı gibi, caddeden geçen otomobillerden birinin kapısını açıp içeri dalmaz mı? Maymun gibi çevik de kerata üstelik!..

Gizlendiğim köşeden çıkar çıkmaz, herifin, babasının malıymış gibi daldığı arabaya doğru koştum. Beş, on adım kala, kırkbeşliği doğrultarak:

- Gel de caddede hesaplaşalım, diye gürledim. İki atış avans veriyorum. Fit misin?..

Aynı anda, herif tabancasını, arabada bulunan, gözleri dehşetle dışarı fırlamış kadınlardan birinin şakağına dayadı:

- Bir adım daha atarsan bunu temizlerim, diye bağırdı ve direksiyonda şakır şakır titreyen delikanlıya: "Çek!" diye emir verdi. "Bas gaza, başının belaya girmesini istemiyorsan!..."

Araba, aynı anda homurdanarak ileri atıldı. İçimden bastım kalayı ama ne fayda!... Herifçioğlu gitti gider...

Kala kala, elimizde bir arabanın numarası kaldı: N.Y. 390-54 H. Siyah bir Opel... Herif basıp gittikten sonra, kalabalık etrafımı alıverdi birdenbire. Her kafadan bir ses çıkarken, bir polis:

- Ne oldu delikanlı? diye sordu.

- Hiç, diye sırıttım. Sende ne var, ne yok?..

Etrafımızı alanlar, güldüler bu lafım üzerine. Polis:

- Bir silah sesi duydum, diye konuştu. Az evvel de bir kaza oldu 41'inci caddede. Orayla meşguldük. Tanıyor musun sana ateş edeni ahbap?..

- Hayır ama o beni tanıyordu. Öyle kıyasıya ateş ediyordu ki, eni konu kuyruk acısı olmalı herifte. Belki, eski bir tanıdık da, ben unutmuşum. Böyleleriyle her zaman alış verişimiz olur bizim.

Yapacak bir şey olmadığını gören polis, vazifesi başına dönerken, etrafımı kuşatan meraklı kalabalığını yararak caddeyi tuttum, az ileride çevirdiğim bir taksiye atladım, büronun adresini verdikten sonra, saate bir göz attım: 22.30...

Hırsımdan ne hale geldiğimi tahmin edersiniz... Herifi, göz göre göre elimizden kaçırmıştık... Kimdi bu? Tanımıyordum bu hergeleyi!..

Kendi hesabına çalışmıyorsa, kimin hesabına iş tutuyordu? Herifçioğlunun, gecenin en civcivli saatinde göz göre göre ateş edebilmesi için gözü pek olmalıydı eni konu. Zoru neydi? En çok onu merak ediyordum. Üzerimize aldığımız bir iki iş var ama, bunlarla ilgili olamaz. Belki de ileride, bazı büyük marifetler yapacak bir iki hergele, şimdiden canımı cehenneme göndermek suretiyle işlerini sağlam tutmak istiyorlardı...
N.Y. 390-54 H. Siyah bir Opel. İşte hepsi...
Hafızamı kurcalamama rağmen, bana ateş eden herifi hatırlayamadım. Bu hergeleyi er geç ele geçireceğim muhakkak...
Siyah Opel'in içinde bulunanlar belki işe yarayacak bir şeyler söyleyebileceklerdi. Bunun için de, sabahı beklemek lazım...
Büroya gelince, asansöre atladığım gibi yukarı çıktım. Kapıyı açan Velda, suratımdan durumu anlar gibi oldu. Laf söylemesine vakit bırakmadan:
- Bir bardak viski ver hele, diye homurdandım...
- Nereden böyle Mayk? diye sordu.
- Cehennemin yarı yolundan, dedim. Herifin biri bizim hesabı görüyordu az daha... Böylesi duyulmuş işitilmiş şey değildir. Hedefi tutturamadım üstelik. Millete kepaze oldum, caddenin ortasında!...
- Kim olabilir Mayk? diye sordu
- Bilmiyorum! Kara kuru, tel gibi bir herif. Tanımadım onu hiç!..
Getirdiği viskiyi çektim, kafamın içi bir arı kovanından farksızdı:
- Şu bizim meşhur dosyayı çıkar bakalım, dedim. Belki orada bir resmi vardır bu hergelenin.
Dosya dolabından aldığı kalınca bir klasörü getirdi Velda. Sayfaları çevirmeğe koyuldum.
New York'ta ne kadar hergele varsa, bu klasörde yan yana gelmişlerdi. Herifleri harf sırasına göre tasnif etmişti Velda. Sayfaları çeviriyorum ama, iş yok. Ümidi keseceğim sırada, M harfinde enseledim herifi. Altındaki izahatı bir nefeste okudum:
"Monkey Kane; birinci sınıf gangster... Suçları arasında, banka soygunculuğundan, kaçakçılığa kadar çeşitli marifetler var... Boy: 1.82, Renk: Esmer. Hususiyetleri: Eroinman. Mahkumiyeti: 4 sene Sing-Sing'de, 3 sene Alcatraz'da yatmış. Bir cinayetten sanık olarak yargılanmış ama delil kifayetsizliği yüzünden mahkum edilememiş."
Hasılı, dört başı mamur bir kerata!...
Dosyayı Velda'ya iade ettikten sonra, bu Monkey Kane denen itoğlu itin, benimle ne gibi bir alış verişi olabileceğini düşündüm... Bugüne kadar karşılaştığım yığınla gangster bozuntusu arasında bu herifle karşı karşıya gelmemiştik nasılsa... İşte, şimdi de, durup dururken belayı satın almıştı teres. Ve bunu göze alabilmesi için de bu işte, kendisine önemli bir teklifte bulunulmuş olması gerekti.

Bundan böyle, bir köstebek gibi saklanacağı âşikârdı Monkey'in. Ama, bu çeşit heriflerin gizlenebileceği delikleri biliriz biz... Hele sabah olsun...
- Burada, divanın üzerinde kıvrılacağım, dedim Velda'ya. Sen, ister kal, ister git. Keyfin bilir...

*

Günün ilk ışıkları pencereden içeri süzülürken, zil sesiyle uyandım. Telefonu açtım, zil hâlâ devam ediyor. Kapıya doğruldum bu sefer. Gelen postacıydı:
- Mister Mayk Hammer? diye sordu.
- Benim, diye homurdandım. Ne var?
- Bir telgraf, dedi. Acele.
Makbuzu imzalayıp telgrafı aldım, açtım. İçinde şunlar yazılıydı:
"Mayk:
Dün gece 22.30'da olan hâdiseyi unutma -Stop- Şans, her zaman yardım etmez -Stop- Yeni bir işe girişme -Stop.
İmza: Archibald Mac Williams"
Uydurma bir isim tabii. Telgrafın çekildiği yer, Seley; on mahalle ötede bir postahane. İçindekiler, öyle usturuplu yazılmış ki, ancak ben anlayabilirim onları. Lâlettayn biri, ticarî bir iş hususunda bir tüccarın ortağına tavsiyesi falan zanneder!...
Amonyak koklamış gibi, bir anda kendime geldim. Açıktan açığa meydan okumaktı bu... Herifçioğlu, üzerimize ateş açtığı yetişmiyormuş gibi, tutmuş bir de telgrafla tehdide yelteniyor...
Lavaboda suratımı yıkadıktan sonra, sokağa fırladım...
"Şans, her zaman yardım etmez!" ha?.. Vay itoğlu it vay! Canına okuyacağım, hiç çare yok... O zaman görürüz şans dediğin ne mene şeymiş!...
Bütün mesele, siyah Opel'in sahiplerini bulmaktaydı şimdi. Bir iki yere başvurmak gerekiyordu. Bunu öğrenmenin en kestirme yolunu da, Pat'a müracaat etmekte buldum... Bir punduna getirir, öğeneceğimi öğrenirdim nasıl olsa!...
Emniyet müdürlüğü binasından içeri girer girmez, Pat'ın dairesinin bulunduğu koridoru geçerek, oda kapısı önüne geldim. Kapıdaki memurdan, bizimkinin içeride olduğunu öğrenince içeri daldım. Pat, pek düşünceli görünüyordu.
- Bu ne hâl böyle? diye sırıttım. Bir çıkmazda gibisin!...
- Aşağı yukarı, diye homurdandı. Ya sen ne arıyorsun bu saatte?..
- Olur bazen. Bir soracağım var Pat. Siyah bir Opel arabanın sahipleri hakkında bilgi edinmek istiyorum. Nasıl olabilir bu iş?
"Siyah Opel" lâfım üzerine, Pat ilgilendi.
- Nasıl siyah bir Opel? diye sordu. Plâkası N.Y. 390-54 H'mı bu arabanın?
- Sen nereden biliyorsun? diye sordum. Tastamam öyledir...
- Dediğin araba, dün gece New-Jersey asfaltı üzerinde hurdahaş bir hâlde bulundu, dedi. İçindekiler cenneti boylamış. Mister Hawkins, nişanlısı ve hemşiresi. Feci bir kaza Mayk. Sen, nereden tanıyorsun onları?

- Bırak şimdi nereden tanıdığımı. Hâdise nasıl olmuş, onu anlat!...
- Hâdisenin nasıl olduğunu kimin bildiği var ki?.. Anlaşılan, şöyle biraz hava almak için, New York'u New-Jersey'e bağlayan asfaltta gezinti yapmak istemişler. Kaza, bu gezinti sırasında olmuş. Süratli gitmek hevesine kapılmış olacaklar. Gençlerin başlıca merakı... Yol kenarındaki hendeklerden birine uçmuşlar böylece. İşte, hepsi bu... Fakat, sen nereden tanıyorsun mister Hawkins'i Mayk?..
- Dostlarımdan biri vasıtasıyla, görülecek bir işimiz vardı...
Diye kestirip attım. Bu lâfın manasızlığını ben de fark ediyordum ama, tutup da biçimli cümleler tertipleyecek durumda değildim. Kafamı büsbütün karıştırmıştı bu iş... Monkey Kane denen bu Allahın belâsı hergele, zavallı Hawkins'i New York dışına çıkmağa zorladıktan sonra, yapacağını yapmıştı... Üç canlı şahidi yok etmiş oluyordu böylece.. Ama, ben Monkey'in suratını hâfızama öyle yerleştirmiştim ki, ben değil, torunlarım bile hatırlar...
Arpacı kumrusu gibi koyu koyu düşündüğümü gören Pat:
- Bu mesele seni eni konu sarmışa benziyor, diye manalı manalı konuştu. Dostlarından biri vasıtasıyla halledilecek iş masalını yutmadık tabii. Kim bilir ne haltlar karıştırıyorsundur!...
- Henüz böyle bir şey yok, ama akşama sabaha olur mu olur!...
- Sence kaza değil mi bu?..
- Orada olmadığıma göre ne desem yalan, hem bu Hawkins'i tanımam bile... Beni ilgilendiren siyah Opel'di sadece...
- Ne yapacaktın onu? diye sordu Pat...
Ayağa kalkarken:
- Satın alacaktım!.. diye sırıttım; ne yazık ki kısmet değilmiş!...
Pat'dan ayrıldıktan sonra, bir müddet kararsız bir halde dolaştım durdum. Böyle hallerde caddeleri arşınlamak en doğru harekettir benim için; kafam daha iyi işler zira... İşler de ne halt eder?... Hiç...
Şu günahsız Hawkins'in ve yanındaki hatunların yok yere öldürüldüğünü düşündükçe, Monkey hergelesine diş biliyorum... Başına azrail kesilirim böylelerinin... Şimdi bu Monkey denen itoğlu itin peşine düşmeliyim... Bir yerde kıstırıp, anasından doğduğuna pişman etmeliyim...
Bu hızla büroda aldım soluğu... Kapıdan içeri girer girmez:
- Bir viski, dedim Velda'ya. Ağzına kadar doldur bardağı hem de...

- 2 -

NEW YORK KURTLARI!

Black Valley, bakımsız sokakları, eski kâgir binaları, daima ıslak kaldırımlarıyla, her türlü sefaletin kaynaştığı bir semtidir New York'un.
Burada, en azılı katillerden, anasının gözü gangsterlere kadar yığınla hergeleyi ve onları tanıyan bir alay suç

ortağını bulabilirsiniz. Bizim meslekten biri için buralara, hele geceleyin dalmak, belâyı satın almakla müsavidir. Çünkü, işleri güçleri karanlık işlerden para kazanmak olan bu herifler aralarında yabancı birini gördüler mi (Hele o yabancı polis olursa!) al görmüş İspanyol boğazına dönerler!...
Şehrin göbeğinde işlenen suçların failleri, bu mezbelede, kendilerine emin bir barınak bulmuş olurlar. Monkey'i değilse bile, onu tanıyanlardan birini bulmak mümkündü burada!..
Black Valley'in en civcivli yerine gelince, en bayağısından fahişelerin, sözüm ona konsomatrislik yaptıkları Pub Bar'a daldım.
Basık tavanlı bar; sigara dumanı, sarhoş kahkahası ve bir alay anasının ipini satmış hergeleyle doluydu. Bar Amerikana doğru yürüdüm. Dipteki akordsuz piyanonun önüne oturmuş bir zenci, Güney havası tutturmuştu. Uzun ayaklı iskemlelerden birine tüner tünemez, gözlerinin altı mor halkalarla çevrili bir yosma damladı...
- Hello centilmen, diye yayvan yayvan konuştu. Bir viski; sadece bir tek. Sonra nereye istersen giderim seninle...
- Bas bakalım, diye homurdandım. Safra istemiyoruz...
Yosmanın gitmeğe niyeti yok. Asıldıkça asıldı. Çaresiz, iki viski söyledim, etrafı kolaçan etmeğe başladım. Bet suratlı birtakım herifler ve şu yosmaya benzer birtakım kadınlar. Hepsi de malın gözü. Köşede, sırtı bana dönük bir herif var ki, ha babam, önündeki viski şişesini bardağına boşaltıp yumuluyor. Tamam, Jones hergelesi bu. Ta kendisi. Korkak olduğu için büyük işlere girişmez de gangsterlere yardakçılık eder. Monkey'in yerini bildiğine kalıbımı basarım.
Ayakta uyuklayan yosmaya:
- Bir viski daha içmek istersen, şu dipteki herife söyle, buraya gelsin, dedim. Onunla konuşacak üç beş lâfım var...
Gösterdiğim tarafa bakan yosma:
- Kolay, diye sırıttı. Evvelâ viskiyi yuvarlayalım.
Kadehi önüne sürdüm, bir yudumda boşalttı, eliyle havadan bir selâm verdikten sonra, sallana sallana Jones hergelesinin oturduğu masaya gitti, kulağına bir şeyler söyledi.
Bar Amerikana dayanmış bekliyordum. Jones, geriye döndü, beni görünce, tekrar olduğu yere çöktü hergele... Başlangıç hiç de fena değildi. Korktuğuna bakılırsa, iş vardı bu herifte...
Neden sonra kendini toparlayarak ayağa kalkan Jones, sallana sallana bulunduğum tarafa geldi:
- Gel bakalım, diye sırıttım. Tüne şuraya hele... Üç beş lâf edeceğiz seninle Jones.
Herif, bir anda ayılmıştı sanki.
- Benden ne istiyorsun? diye sordu.
- Patlama; anlayacaksın, diye homurdandım. Yalnız hatırında olsun, martaval atmağa kalkarsan takma diş kullanmak zorunda kalırsın. Bunu unutma!..

- Sor bakalım, diye yutkundu. Biliyorsam cevap veririm!....
- Bileceksin, dedim. Monkey Kane'dir sormak istediğim. Geçen gece, durup dururken bir kabadayılık etti teres. Şimdi de tavşan gibi saklanıyor itoğlu it. Nerede saklanıyor? İşte, bunu sen söyleyeceksin.
Rengi kül gibi oldu Jones'in. Boğuk bir sesle:
- Bilmiyorum, diye konuştu. Haberim bile yok bunlardan...
- Bildiğin hâlinden belli, diye homurdandım. Şimdi bu Monkey hergelesi, gizlendiği kovukta kriz geçiriyordur. Eroin denen musibeti bulamazsa deli divane olur teres. Bu gibi ahvalde de senden iyi yardımcı bulunamaz. Söyle Jones; nerede barınıyor Monkey?
Herif, imdat arar gibi sağına soluna baktıktan sonra:
- Bilmiyorum, diye kekeledi. Aylar var ki görmedim onu. Nerede olduğundan haberim yok!...
- Günah benden gitti, diye sırıttım. 42'inci caddedeki dişçiyi tavsiye edebilirim Jones. Yaptığı takma dişlerin, hakikilerinden ayırt edilmediğini, oraya gönderdiklerim söyler...
Hafifçe yerimden doğruldum.
- Durun, diye soludu Jones. Burada olmaz. Eğer ispiyonluk ettiğimi haber alırsa kalbura çevirir beni Monkey...
- O hâlde, dışarı çıkalım, orada anlatırsın, dedim.
Viskinin parasını çinko kaplı tezgâhın üzerine fırlattım.
- Yürü bakalım, dedim Jones'e. Sokak nasıl olsa ten.....
Lâfım ağzımda kaldı. Salonda patlayan silâh sesiyle, barın içini aydınlatan tek iri ampulün sönmesi bir oldu...
Kendimi boylu boyunca yere atarak döşemeye yapıştım.. İsabet etmişim, çünkü aynı anda bir alev fışkırdı bulunduğum tarafa doğru... Ve, Jones, vücudunun bütün ağırlığıyla üzerime yıkıldı...
Barın içi, bir anda mahşer gününe dönmüştü...
Karanlıkta, yosmaların çığlıkları, heriflerin küfürlerine karışıyordu...
Nihayet, bir petrol lâmbasının yardımıyla yeni bir ampul takıldı, etraf aydınlanınca, Jones'in yerde upuzun yattığını gördüm... Yarım metre kadar ötemde bulunuyordu, bir kurşun kafatasını param parça etmişti...
Monkey'in yeni bir marifetiydi bu...
Demek ki peşimi kolluyor, beni adım adım takip ediyordu namussuz... Önce, konuşmasına mâni olmak için Jones'i, sonra da beni temizleyecekti...
Bar'daki panik biraz durulunca, herifin nereden ateş ettiğini araştırdım; Kapı tarafından gelmişti kurşun... Monkey, kapıdan içeri girer girmez, bulunduğumuz yeri kestirdikten sonra, önce elektriği söndürmüş, sonra da Jones'i zımbalamıştı...
Vay itoğlu it vay!...
Ölümüne susamış hergele... Er geç elime geçecek şu Monkey... Şap gibi yandı ondan sonra...
Şaşkın şaşkın bakınan barmene:
- Dışarıdan giren oldu mu? diye sordum. Ateş eden herif eğer burada olsaydı tüymek isteyecekti ateş ettikten

sonra... Buna yemin edebilirdim, çünkü barın küçük kapısının öyle kendine has tuhaf bir gıcırtısı var ki, her şeye rağmen işitmemek mümkün değil...
- Galiba... Evet, kapı iki defa öttü... diye konuştu tezgâhın gerisindeki. İki defa... Yani, demek oluyor ki, herif kapıyı açtı, ateş etti ve çekip gitti...
Bu haltı işlemeden önce de içerisini iyiden iyiye kafasına yerleştirdiği muhakkak... Yoksa, karanlıkta hedef tutturmak için insanda kedi gözü olması lâzım.
Bir meçhul daha var ortada. Nasıl oluyor da ışığın söndüğü anda, Jones'e de ateş ediliyor?.. Şu halde, bu herifler iki kişi... Biri bir kurşunda salonu kararttıktan sonra, öbürü Jones'i temizledi...
Yapılacak iş kalmamıştı artık...
Jones konuşamazdı, çekip gitmek düşüyordu bize... Gerisi polisin bileceği iş...
Herifi, iskemlenin arkalığına yasladıktan sonra:
- Konuş... diye kükredim. Konuş Skippy...
Skippy denen hergeleyi, iki saatten beri, apartmanımda kendi usullerime göre sorguya çekmeme rağmen, herifin konuşmağa niyeti yok gibi... Üstelik biz Pat'ın adamları kadar da nazik davranmıyoruz herife karşı... Skippy'yi Chinatown'da enseledim... Monkey gibilerinin başyardımcısıdır bu herif... Sıkıda kalan ne kadar gangster varsa, silâh, para, hatta kadın, hep bu Skippy denen hergele vasıtasıyla temin eder...
Sayısını unuttuğum yumruklardan birini daha salladım, başı yana kaykıldı:
Monkey'in nerede olduğunu bilmiyorum... diye inledi...
- Cavlağı çekmeden önce, Jones'de öyle söylüyordu... diye homurdandım. Sen bilmeyeceksin de kim bilecek bunu?..
- Houston bilir... diye soludu herif. Houston Red... Batı bölümünde, Bessie'nin pansiyonunda bulabilirsin onu... Son zamanlarda bir iki Monkey'le beraber görmüştüm onu...
Herifin yakasına yapıştığım gibi ayağa kaldırdım, bir iki salladıktan sonra:
- Gideceğim dediğin yere Skippy... diye homurdandım. Ama eğer bana numara yapıyorsan, sonunu sen düşün...
Ayakta güç belâ durabilen herifi, lavaboya doğru sürükledim, musluğu açarak, kendini toparladı... Rastgele bir havlu uzatarak:
- Kır bakalım şimdi... diye sırıttım. Eğer hergelenin biri yine cadde ortasında şakalaşmazsa, akşama oradayım...
Skippy, suratıma öyle bir bakışla baktı ki, bir yumruk daha kondurmamak için kendimi güç zapt ettim...
Herif, suratını ovuşturarak defolup gittikten sonra, koltuğa çöktüm... Yerini yurdunu öğrenmezsem deli olurdum şu Monkey denen hergelenin... Hem de, mümkün mertebe çabuk olmalıydı bu iş...
Telefon çaldı bu sırada, açtım, Velda:
- Merhaba Patron... diye konuştu; Hemen gelsen fena olmaz... Seninle görüşmek için sabırsızlanan biri var burada...

- Kimmiş o?. diye sordum, sesini ancak duyulur şekilde yavaşlatarak:
- Acayip herif... diye devam etti. Adını söylememekte ısrar ediyor... Yalnız seninle konuşabilirmiş... Şişman kısa boylu bir adam. Bırak lâfı da gel Mayk...
Telefonu kapar kapamaz dışarı fırladım, az sonra bürodaydım, kapıyı açan Velda:
- Nerelerdesin Mayk?. diye konuştu; Herif baygınlıklar geçiriyor içerde... İlle de seni istiyor... Mister Mayk, diyor başka bir şey demiyor...
Şapkamı vestiyere astıktan sonra odaya doğruldum, kapıyı açıp içeri girer girmez, telâşı yüzünden okunan tıknaz bir adam, yerinden fırlayarak:
- Mayk Hammer siz misiniz?.. diye soludu. Mister Mayk Hammer?..
- Öyle olması iktiza eder... dedim. Hele şöyle oturalım da sakin sakin konuşalım...
Adam, parmaklarını, sinirli sinirli çıtlatıyordu... Karşımdaki koltuğa bir boş çuval gibi çöktükten sonra, başını avuçları arasına alarak:
- Mahvoldum... diye hıçkırdı; Mahvoldum Mister Mayk?..
- Niye mahvoluyormuşsunuz? diye sordum. Anlatın da, biz de anlayalım...
- Mahvoldum, diye konuştu tekrar. Bana, ancak siz yardım edebilirsiniz mister Mayk!.. Ben East Bank'ın birinci derecede hissedarlarındanım. Oh, affedersiniz, size kendimi tanıtmayı unuttum. Sullivan... Horrace Sullivan... Oh, çok müthiş bir şey oldu mister Mayk...
Adamcağız, oturduğu koltukta, bir daha kendinden geçti. Omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu biçare...
Horace Sullivan... Hatırlıyordum bu ismi. Özel bir banka olan East Bank'ın kurucularındandı. New York'un tanınmış iş adamlarından biri...
Yıllarca New York borsasında büyük başarılar ve kazançlar sağlamış bir iş adamını bu hâlde görmek insanı şaşırtıyordu.
- Sâkin olun mister Sullivan, diye konuştum. Başlangıçta felâket addedilen bir çok şeylerin, aslında öyle olmadıklarını çok gördük. Şimdi şu sizin felâket dediğiniz şeyi anlatın ki...
- Mister Howard Mangnum'a ait pırlanta, diye hıçkırdı adamcağız. Bu pırlanta... Oh, gerçek bir felâket mister Mayk...
Howard Mangnum'a gelince, bu da değil sadece New York'un, bütün Amerika'nın sayılı milyarderlerinden biri...
- Dediklerinizden hiçbir şey anlamadım, diye konuştum. Bu vaziyet karşısında anlaşabilmemiz gittikçe güçleşiyor. Biraz sakin olun mister Sullivan...
Ben bu lâfları ettiğim sırada, Velda, elinde dolu bir bardak viskiyle odadan içeri girdi. Şu Velda, öyle anlayışlı kızdır ki, bütün dünyada, arasanız bir eşini daha bulamazdınız belki...
Bardağı kızın elinden alır almaz, adamcağıza uzattım:

- Çekin şunu mister Sullivan. Halis Skoç viskisidir. Kendinizi toparlamanıza yardım eder...
Ben de meraklanmağa başlamıştım hani. Adamcağız, viskiyi bir dikişte bitirdikten sonra:
- Çalındı bu pırlanta, diye konuştu. Bankanın emanet kasalarından birinde mahfuzdu!..
Mesele, yavaş yavaş anlaşılıyordu. Sullivan'ın hissedarı bulunduğu East Bank'ın emanet kasasından kıymetli bir taş çalınmıştı. Howard Mangnum'a aitti bu taş...
- Meseleyi gizli tutuyoruz, diye devam etti Sullivan. Polise haber vermedik. Eğer bu iş meydana çıkarsa, hem bankanın itibarı sarsılır, hem de mister Horace Magnum gibi bir müşteriyi kaybetmiş oluruz.
- Ne yapmamı istiyorsunuz peki?
- Bu taşı bulunuz mister Mayk...
Mister Sullivan bunu öyle büyük bir tabiilikle söylemişti ki, gayri ihtiyari, şaka yapıp yapmadığını anlamak için, dikkatle suratına baktım...
- Bulunuz bu taşı mister Mayk,diye devam etti adam. On beş gün sonra, karısına doğum gününde hediye etmek üzere almağa gelecek mister Mangnum. Eğer, taş gününde iade edilmezse mahvolurum...
Adamın öyle perişan bir hâli vardı ki, baktıkça yüreği parçalanıyordu insanın.
- Pırlanta ne zaman çalındı?
- Dün gece mister Mayk; yarı geceye doğru...
Yarı geceye doğru. Yani Pub Bar'da, Monkey hergelesinin üzerime ateş açtığı saatte...
Kafamın içi aydınlanıverdi birden bire.
Monkey hergelesinin cehenneme göndermek istemesinden sonra aldığım tehdit telgrafı ve Magnum'a ait pırlantanın çalınması, bana zincirleme gibi göründü. Yakından yakına birbirleriyle ilgiliydi bu işler. Monkey, işini sağlama bağlamayı; beni temizledikten sonra, East Bank'a uğramayı düşünmüştü.
Birinciyi başaramamıştı ama, ikinci işi kıvırmıştı hergele. Şimdi ben bu Monkey denen deyyusa diş bilemem de ne halt ederim?
- East Bank gibi bir bankadan nasıl oluyor da böyle kıymetli bir taşı çalabiliyorlar? dedim. Hem de emanet kasasından. Hayli karışık iş mister Sullivan...
- Karışık bir iş... Gece bekçisini öldürmüşler. Tehlike anında çalan sinyallerin tellerini kesmişler. Hâdiseyi, nöbet değiştirmeğe gelen gündüz bekçisi haber almış. Kendisine, bankaya ait sırların dışarı aksettirilmemesi tembih edildiğinden ilk olarak bana anlattı. Başka kimse de bilmiyor hâdiseyi. Gece bekçisinin ölümü için, bir kaza olduğunu ileri sürdük. Silâhını kurcalarken bir kazaya uğradığını söyledik polise. Polis, işin yalnız bu tarafını biliyor. Taşın çalındığından ise, kimsenin haberi yok... Kimsenin...
Sullivan'ın karmakarışık anlattığı şeyler, işi olanca çıplaklığı ile meydana koyuyordu.

- Kimden şüpheleniyorsunuz? diye sordum. İçeride bulunanlardan biri yapmıştır bu işi bence...
- Hiç kimseden. Zaten hepsi eski memurlar. Hepsine itimat edilebilir. Bekçilere gelince... Bunlardan yalnız bir teki, diğerlerine nazaran yeniydi. Dört ay falan oluyor gireli...
- Öldürülen gece bekçisi! Ne diyorsunuz mister Mayk? Ele geçirebilecek miyiz mister Magnum'un pırlantasını? Bu işi üzerinize alacaksınız değil mi?..
- Almasına alırız, dedim. Zaten işimiz bu bizim. Ne var ki, bu on beş günlük zaman meselesi var orta yerde. Bunu garanti edebilmek için, bir dedektiften ziyade kâhin olması lâzım insanın...
- Oh; evet mister Mayk. On beş gün içinde pırlanta geri gelmeli. Onu mister Magnum'a iade edebilmeliyiz. Ancak bu suretle bir rezaletin önüne geçilebilir. Beş bin dolar teklif ediyorum bu iş için mister Mayk!...
- Hele şu işi halledelim de... Nasıl bir pırlantaydı bu? Şeklini şemalini anlatın biraz!...
- Gayet iri, yüksek bir kıratta... Oh, tarif edilir gibi değil... Ha, durun bakayım, bir fotoğrafı olacak yanımda. Evet, işte, buyurun mister Mayk...
Sullivan'ın uzattığı küçük fotoğrafa baktım. Altı köşeli bir taş. Bir roketten ne kadar anlarsam, pırlantadan da o kadar anlarım. Ama, anlamak istediğim bazı şeyler var ki, işime yarayacak.
- Fotoğrafa bakılırsa iri bir şey olacak, dedim. Bu hâliyle satılması pek mümkün değil gibi...
- Öyledir... Ancak parçalanmak suretiyle elden çıkarılabilir. Fakat, o zaman da değerinden kaybeder. Hem, böyle kıymetli bir taşı parçalamak işini, her kuyumcu kolay kolay üzerine almaz...
Bir sigara yaktım, bir tane de Sullivan'a uzattım. Adamcağız biraz sükûnet bulmuş gibiydi ama, elleri hâlâ titriyordu...
Oldukça karışık işti bu...
Monkey denen hergelenin de parmağı vardı muhakkak. Zaten gırtlağımıza kadar belâya gömülüyüz. Bir eksik veya fazla fark etmez...
Cevabımı merakla bekleyen Sullivan'a:
- Bir şeyler yapmağa çalışacağım, dedim. Doğrusu pek benim janrım değil ama, bir deneyeceğim... Böylesi de bulunsun defterde...
Adam, sevinçle ayağa kalkarken:
- Bir daha ne zaman sizi rahatsız edeyim? diye sordu.
- Ya büroda, ya evdeyimdir, dedim. Her iki yerin telefon numarası da rehberde yazılı...
Sullivan; pırlanta şimdiden yerine konmuş gibi sevinç içinde çıktı gitti.
Bir koltuğa çöktüm ben de. Pırlantayı bulamasak bile, bir kaç hergelenin daha canına okuyup hoşça vakit geçireceğiz. Sadece bu tarafı için, bu meret işle meşgul olunmağa değer. Hele Monkey gibi bir an evvel eşekler cennetine

göndermek için sabırsızlandığım bir hergele de işe karışmışsa...
Odaya giren Velda:
- Ne oldu? diye sordu.
- Oldu, diye sırıttım. Aldık üzerimize işi...
Velda, bir müddet şaşkın şaşkın suratıma baktıktan sonra:
- Ne? diye sordu. Şaka etmiyorsun ya Mayk?..
- Gayet ciddi lâf ediyorum. İşi üzerime aldım...
Velda, kahkahalarla gülmeğe başladı ben böyle söyleyince. Omuzları sarsıla sarsıla, canı gönülden güldü. Sükûnet bulduktan sonra:
- Olur şey değil, diye konuştu. Sana bir pertavsızla bir pipo lâzım. Sherlock Holmes'in izinden yürümek için bir bunlar eksik. Çalınmış bir pırlantanın peşine düşmek ha? Ömürsün Mayk! Adamcağızla tam da alay edecek zamanı bulmuşsun...
- Alay ettiğim falan yok kızım. Dinle beni; üzerime ateş açan Monkey hergelesinin işi bu. Zaten herifin peşindeyim ben... Onu ele geçirince, zümrüt müdür, pırlanta mıdır, ne karın ağrısıysa, onu da ele geçirmiş olacağım. Mesele bu...
- Haydi hayırlısı. Peki, bu Monkey çantada keklik mi yani?..
- Değil ama, olacak. Hem de bu gece.

- 3 -
ÖLÜM TUZAĞI!

Ve, gece olunca, batı bölümüne doğru yola çıktım. Skippy hergelesi, "Houston Red" demişti. Bessie'nin pansiyonunda bulabilirmişim bu herifi...
Skippy'nin Bessie dediği cadaloz, yağ tulumu gibi, tostoparlak bir kadındır. Bir görseniz, kırk gün kısmetten kesilirsiniz. Eagle Walley'deki eski kâgir binalardan birini pansiyon olarak işletir. Ara sıra, bazı gangsterleri de saklar ama, kaz gibi yolar herifleri bu hizmetine karşılık...
Batı bölgesine gelince saate bir göz attım. 22.30. İşler yolunda giderse Houston Red'i orada bulabilecektim. Ötesi kolaydı. Bülbül kesilir söylerdi Monkey'in yerini yurdunu nasıl olsa...
On yedinci sokağa saptım. Köşeden dördüncü bina Bessie cadısının mikrop yuvası... Eski hayaletlere yakışır bir yapı. Merdivenleri çıktıktan sonra, ölü gözü gibi fersiz bir ampulün aydınlattığı hole girdim. Kabak kafalı, şişman bir herif, salıncaklı koltukta uyukluyordu. Bessie'nin kocası olacaktı bu... Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş. Herifin omzuna dokundum, sıçradı, çipil gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakmağa başladı.
- Houston Red'in odası hangisi? diye sordum. Üç beş lâf edeceğim onunla...
Herif bir müddet aval aval beni süzdükten sonra:
- Üçüncü katta, soldaki oda, diye konuştu. Eğer dışarı çıkmadıysa, hâlâ odasındadır.
Herifte feraset pek şiddetli doğrusu!...

Merdivene doğruldum hemen. Üç kat merdiven çıktıktan sonra dar bir koridor geçtim, soldaki odanın önüne gelince kapıyı yokladım, kilitli değildi. Tereddütsüz açar açmaz içeri daldım.... Ve üç adet namluyla karşılaştım...
Başımızdan buna benzer işler geçtiği için pek aldırmadım önce. Nasıl olsa bir punduna getirip sıyrılacaktık bu belâdan da...
Heriflerden biri, gündüz çenesini yangın yerine çevirdiğim Skippy idi. Öbürlerini ilk defa görüyordum.
- Bu ne misafirperverlik böyle? diye sırıttım soğukkanlılıkla. Dostlarınızı böyle mi karşılarsınız siz?..
- İçeri gir Mayk, diye homurdandı Skippy. Kapıyı kapa...
- Benimle nasıl konuşulacağını hâlâ öğrenememişsin. Verdiğim ders kâfi gelmedi galiba. Bu numara sana pek pahalıya mal olacak Skippy. Beynini dağıtacağım senin hergele!...
- Eğer sağ kalırsan; diye sırıttı heriflerden biri...
- Sen de kim oluyorsun acemi çaylak?
- Aradığın adamım ben. Houston Red.. Ama beni arayıp aradığına bin pişman olacaksın Mayk!..
- Yavaş gel... Çok gördük senin gibilerini...
Bunu söylerken, kapıyı arkamdan kapamış, heriflere doğru iki üç adım atmıştım bile. Niyetim, biraz yakınlarına gelince bir punduna getirip silâhını almaktı birinden birinin.
- Olduğun yerde dur, diye konuştu Skippy. Sonun geldi Mayk. Gündüz yaptıklarının acısını çıkaracağım şimdi. Daha o vakit karar vermiştim buna...
- Ya benden ne istiyorsun? diye lâfa karıştı Red. Ne alıp veremeyeceğin var benimle?
- Gayet basit, diye sırıttım. Monkey hergelesinin bulunduğu yahut bulunabileceği yeri söylemeni... Bütün istediğim bu...
- Ne yapacaksın onu bulup da? diye pis pis güldü üçüncüsü...
- Beynini dağıtacağım, diye konuştum. Eğer bir sual daha sorarsan, senin de başına aynı şey gelebilir. Lâflarını ona göre ayarla.
- Kendinden eminsin ama, iş yok. Cehennemi sağlama boyluyorsun bu sefer, diye konuştu Skippy. Senin için öyle esaslı bir cenaze merasimi hazırladık ki, bulunamayacağına âdeta üzüleceksin... Dua etmesini bilirsen hemen başla...
- Daniskasını bilirim!...
Dememle kendimi yere atarak kırkbeşliğe asılmam bir oldu ama, aynı anda üç silâh birden patladı....
Barut dumanı dağıldığı zaman, beni matrağa almak hevesine düşen herifin leş gibi yerde yattığını fark ettim. Gibisi de ne? Eni konu nalları dikmişti teres. Skippy'yi de indireceğim sırada, tepemin üstünde bir şey vınladı birdenbire. Sol şakağımda dayanılmaz bir acı duyarak kendimden geçtim. Küçük demir bir biblo bizim hesabı görmüştü..

....

Bu hâl ne kadar sürdü bilmiyorum. Kafam işlemeğe başladığı zaman, bir koltuğa sıkıca bağlı bulunduğumu fark ettim. Bu da olağan işlerden. Bundan evvel de başımızdan geçti. İnsan tevekkel olmalı. Cehenneme gönderdiğim herif, bir seksen uzanmış yatıyordu. Skippy hergelesiyle Houston, yan yana iki koltuğa kurulmuşlar, uçlarına susturucu takılmış 11.25'liklerini bana doğrultmuş, tatlı tatlı gülümsüyorlar. Şöyle bir davrandım, iş yok. Herifler âdetâ ambalaj hâline sokmuşlar beni. Kendime geldiğimi görünce.

- Sabah şerifler hayırlı ola; diye sırıttı Skippy. Durumunu hiç beğenmiyorum Mayk.

- Derini yüzeceğim hergele, diye kükredim. Bunu, ödeteceğim sana...

Herifler belimden yukarısını sıkıca bağlamışlardı ama, ayaklarım serbestti. Esaslı şutlar çekmek için de formundaydım. Bir yandan da ellerimi kurtarmak için, Japonlardan öğrendiğim bütün numaraları döktürüyordum heriflere çaktırmadan...

- Cehennemi boyluyorsun biçare, diye konuştu Red. Sen sağ kaldıkça bize ekmek yok New York'ta...

- Ha şunu bileydin, diye sırıttım. Ona göre ayağınızı denk alın...

- Ve bu sebeple cehennemi boylaman lâzım, diye devam etti Houston. Başka çare yok...

Sağ elimi ha kurtardım, ha kurtarıyorum...

Herifleri dört beş dakika daha lâfa tutup boğuntuya getirebilirsem ne âlâ. Yoksa gerçekten cehennemi boyladığımın resmidir.

- Monkey nerede? diye konuştum. Eğer yerini söylerseniz size ilişmem. Yoksa hâliniz haraptır ikinizin de...

Herifler; şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar...

Duruma rağmen böyle yüksekten lâflar etmem şaşırtmıştı hergeleleri. Palavra deyip geçmeyin. Sırasında öyle işe yarar ki...

- Şu işi bir an evvel bitirelim, diye homurdandı Houston. Hiç bir şeyden yıldığı yok herifçioğlunun. Başlayalım Skippy...

Sağ elimi kurtarmıştım ama, öbürünü koltuğun arkalığına adeta perçinlemişler namussuzlar...

Herifler oturdukları yerden kalkarak, bulunduğum tarafa doğru geldiler...

Sinirlerim, yay gibi gerilmişti...

Yanıma ilk yaklaşan Skippy oldu. Davranmama vakit bırakmadan kolunun bütün gücü ile çeneme bir yumruk çıkardı namussuz. Koltukla beraber, sırt üstü yere yuvarlandım ve son gücümü toplayarak, serbest kalan elimle, az evvel ateş esnasında başıma demir biblo çarparken, koltuk altındaki cebe koyuverdiğim kırkbeşliğe asıldığım gibi tetiğe dokundum, olduğu yerde, bir kere döndükten sonra uzanıverdi teres. Aynı anda Houston da 11.25'liğini ateşledi. Sol omzuma kızgın bir şiş gibi gömülen kurşun, aklımı başımdan aldı. Tetiğe bir daha asıldım; Houston'da cehennem katarına atladı.

Ama ne fayda, kafamdaki yara yetmiyormuş gibi bir de omzuma saplanan kurşun bende takat bırakmamıştı...
Yuvarlandığım yerde, bütün gücümü toplayarak sol elimi de kurtardıktan sonra, ağır ağır kalktım. Skippy'nin dalgın bir anımdan faydalanarak kafama yerleştirdiği demir parçasının açtığı yaradan akan kanlar, çenemden, omzumdaki kurşun yarasından sızan kan ise kolumdan akıp gidiyordu.
Böylece, kan revan içinde, sallana sallana kapıya doğruldum. Nefsi müdafaa olursa bu kadar olur. İşte herifler, ellerinde tabancalarıyla yatıyorlar. New York, üç mikroptan daha kurtuldu...
Koridoru geçtim. Beynim uğulduyor, şakaklarım zonkluyordu. Merdivene doğrulduğum zaman, gözlerimde yıldızlar çakmağa başladı. Basamakları teker teker indim, caddeye çıkıp bir arabaya atlayıncaya kadar dişimizi sıkacağız çare yok. Holdeki saate bir göz attım. 1'e geliyor. Sallana sallana caddeye çıktım. Ya üç adım attım, ya beş adım... Gözlerim kararıverdi birdenbire. Bir boşluğa yuvarlanır gibi oldum...

....

Bir takım sesler duyarak kendime geldim neden sonra...
- Adam olmaz bu oğlan, diyordu biri.
Pat'ın sesini derhâl tanıdım. Güç belâ, gözlerimi araladım. Bembeyaz çarşaflar arasında bir yatışım var ki sormayın. Bakışlarımdaki bulanıklık dağılınca Pat'ı fark ettim. Yanındaki iskemlede de Velda oturuyor. İkisi de bir cenaze alayındaymış gibi, yarı ağlamaklı, beni süzüp duruyorlar... Şöyle bir doğrulayım, dedim. Ne mümkün!...
Sol omzumu iyice sarıp sarmalamışlar, kafamda ise kocaman bir sargı. Pek matrak bir manzara gösterdiğim muhakkak. Davranmağa çalıştığımı gören Velda, omuzlarımdan tutarak hafifçe beni arkaya yasladı:
- Kıpırdama Mayk... diye âdeta yalvardı. Hareket etmemen lâzım...
- Edersek ne olurmuş diye halsiz halsiz sırıttım?... Kaç saattir kalıp gibi yatıyor olmalıyım... Yetmez mi?...
- Allah belânı versin diyeceğim ama, dilim varmıyor... diye homurdandı Pat; Pis yoluna gideceksin günün birinde Mayk... Umarım ki bu son hâdise biraz olsun uslandırır seni... Kırk sekiz saattir ölü gibi yatıyorsun evlât... Hangi iki saati?.. Kalbura çevireceklermiş seni neredeyse!... Kafatasının çatlamadığına şükret!...
- Öbürlerine ne buyrulur?... diye sırıttım; faiziyle ödediler bunu!... Hem Mis gibi nefis müdafaası var işin içinde!...
- Orası öyle... Ama az daha partiyi kazanıyormuş herifler... Ne arıyordun orada Mayk?...
- Ne demek ne arıyordun?... Serde dedektiflik var babalık!... Mesleği yürütmeyelim mi yâni?
Suratı ağlamaklı bir hal alan Pat:
- Bu oğlan beni deli edecek... diye Velda'ya döndü; aklımı kaçıracağım bunun yüzünden günün birinde... Kâinatı iplediğin yok Mayk... Hiç aklı başında dedektifin yaptığı

gibi, sağlam izler üzerinde yürüyeceğine tutup böyle ulu orta haydutların içine dalarsan akıbetin bu olur evlât...
- Kendini nasıl hissediyorsun Mayk?.. diye tatlı tatlı konuştu Velda: Doktorun dediğine bakılırsa bir hafta içinde tamamen iyileşeceksin...
- Bir hafta çok bile!... diye sırıttım... Dört gün kâfi!...
Pat, saçını başını yolacak hâle geldi bu lâfım üzerine...
Bütün vücudum gevşerken rahat bir uykuya daldım...

-4-

MÜCADELE DEVAM EDİYOR!...

Pat'ın hatırı kalmasın diye altı gün sonra çıktım hastahaneden... Kendimi toplamıştım ve formdaydım... Magnum'un pırlantası meselesini halletmek için de pek az bir zaman kalmıştı... Günlük bir zaman...
Hastahaneden çıkar çıkmaz ne halt etmem lâzım geleceğini, yattığım günler zarfında düşünmüştüm:
New York'ta kaçak veya çalınmış pırlantalar üzerine iş gören bazı çeteler vardı... Elleri altında bulundurdukları bazı yosmalar vasıtasıyla kibar ailelere kadar sokulup satış yapıyorlardı... Magnum'a ait taşın da bu akıbete uğraması pekâla mümkündü... Ve eğer, şu Allahın cezası pırlantayı parçalamadılarsa mesele yoktu...
Ayrıca, bu iz üzerinden yürüyerek, Monkey hergelesini enselemek de vardı hesapta...
Ne var ki, bu işi yürütebilmek için, salonlara girip çıkmak, bu yosmalardan bir kaçını kollamak lazım... Şu çalınmış taşları el altından satışa çıkaran yosmaları...
Şu bizim mesleğin belâlı tarafları olduğu gibi tatlı tarafları da vardır: Bol bol tanış peydâ edersiniz... Bunlar arasında öyle hatunlar olur ki, en ummadığınız bir zamanda işinize yarayabilir... Nellie, bunlardan biridir meselâ...
Şu, terziyle berber arasında mekik dokumaktan başka işleri olmayan kadınlardandır Nellie... Tanrının doğuştan güzel yarattığı kumrallardan...
Bu çeşit kadınlar da her bakımdan işe yarar hâsılı....
İlk işim eve uğrayıp esaslı bir banyo almak, sonra da elbise değiştirmek oldu... Vakit öğleye yaklaşırken bu işler de sona ermişti... Ve, Nellie'ye telefon etmenin tam zamanıydı. Öyle de yaptım. Az sonra Nellie:
- Mayk!... Sen misin Mayk!... diye konuştu: Nerelerdesin yavrum... Seni öyle göreceğim geldi ki!...
Bunun ne çeşit bir özleyiş olduğunu kestiriyorum:
- Benim de... dedim: Seninle konuşacaklarım var Nellie... Bir yerde buluşsak fena olmaz... Ne dersin?...
- Oh Mayk... diye sitemli sitemli konuştu; bu kadar zaman görüşmedikten sonra baş başa kalmak daha iyi olmaz mı?... Eve gel Mayk... Evdeyim ben... Seni bekleyeceğim burada...
Benim başımda kazan kaynıyor, Nellie'nin umurunda mı?...
- Haydi, öyle olsun... dedim. Yalnız, peşin pazarlık edelim, fazla kalamam seninle, hastahanede yattığım günler zarfında uyukladım durdum... Bunu telâfi etmeliyim..

Telefonu kapadıktan sonra dışarı çıktım, caddeden çevirdiğim bir taksiye atladım, Nellie'nin adresini verdim..
Yol boyunca işe bir şekil vermeği denedimse de beceremedim... Pat gibi plânla çalışmak için sabır ister... Plân da neymiş?... Alt tarafı Monkey gibi bir hergelenin midesine bir kurşun gömeceksin, beşeriyet de bir mikroptan daha kurtulmuş olacak... Bütün mesele bu...
Taksi, Fifth Avenue'ye gelince, dediğim adresin önünde durdu... Parasını verip herifi savdıktan sonra, saray yavrusu apartmandan içeri daldım. 16'ncı kata çıkınca Nellie'nin daire kapısı önüne geldim, zile dokundum, az sonra, Nellie sırtında dekolte bir sabahlık olduğu hâlde kapıyı açtı.
Gördüğüm manzara, beni öylesine şaşkına çevirdi ki, meşhur ıslıklarımdan birini koyuverdim. Kolay kolay yakayı kurtaramayacaktık buradan anlaşılan...
İçeri girer girmez kapıyı kapadım. Aynı anda da çıplak kollarını boynuma dolayan Nellie, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıverdi. Bir müddet böyle kaldık. Nellie gibi nefis bir mahlûkla tekrar bir arada bulunmak, çok sevilen unutulmuş bir yemeğin yeniden tadılması gibi geldi bana...
Salona geçtikten sonra, beni deli eden, çapkın hareketleriyle koltuğa kuruldu. Kafam, karışmağa başlamıştı yine. Ne halt edeyim ki, dalga geçmeğe değil, iş yapmağa gelmiştik buraya. Bu bakımdan, mümkün mertebe sinirlerime hâkim olmam lâzımdı...
- Mayk, diye sitemli sitemli konuştu Nellie. Oh Mayk; seni öyle özledim ki!...
- Farkındayım, diye sırıttım. Her hâlin söylüyor bunu. Beni dinle şimdi güzelim. Bazı çapraşık işlere burnumu sokmuş durumdayım yine. Bana bazı yardımlarda bulunacaksın!...
- Ne gibi meselâ?..
- Şöyle ki, senin devam ettiğin bazı gece kulüplerine girebilmemi sağlayacaksın... Yalnız üyelerin kabul edildiği özel kulüplerden bahsediyorum...
- Kolay Mayk... Çoğu ile ilgim var bu kulüplerin; kolay bu... Fakat mesele nedir Mayk?..
- Tanımak istediğim bazı kimseler olacak!..
- Kimler? Belki ben de tanırım onları.
- Tanımazsın güzelim. El altından çalınmış kıymetli taşlar satan bazı yosmalar ve onlara direktif veren bazı hergeleler...
Bir çocuk gibi, neşeli neşeli güldü bu lâfım üzerine:
- Oh; ne güzel Mayk, desene gerçek bir mâcera bu...
- Tahmin ettiğin kadar güzel değil bebek... İnsanın başı belâya girer bazı bazı...
- Mayk, ne zaman başlıyor o hâlde?
- Vakit yok Nellie. Bu geceden itibaren başlasak fena olmaz...
Oturduğu koltuktan kalktı, kalçalarını çalkalayarak geldi, önümde durdu. Dudaklarıma doğru eğilince, saçları yüzüme süründü Nellie'nin. İçim gıcıklanıverdi bu vaziyet

karşısında. Göğsünü, bütün güzelliğiyle meydana koyan dekolte geceliği aralanmıştı. Kendini bir fırtınadan zor belâ kurtaran bir adam hâliyle kalktım, Nellie'yi hafifçe yana çekerek:

- Vakit yok bu işler için Nellie, diye konuştum. Bazı hergeleler var ki, şu üç beş gün içinde, hesaplarını görmem lâzım. Tüyüyorum şimdi. Kimseye bahsetme bunlardan Nellie. Gece saat tam 21'de gelir alırım seni buradan. O zamana kadar yeni şeyler de düşünürüm belki...

- Oh Mayk; Mayk!...

- Akşama görüşürüz Nellie. Başka sefere...

Nellie'nin apartmanından ayrıldıktan sonra, Emniyet Müdürlüğüne uğradım. Pat, odasındaydı.

- Yine ne var külhani? diye gülümsedi. Kefeni yırttın ha?..

- Öyle oldu, diye sırıttım ben de. Yenisine bakalım. Sana bazı soracaklarım var Pat. New Jersey yolu üzerinde kazaya uğrayan siyah Opel'e dair birincisi. İkincisi de, mücevher hırsızlarının dosyası. Şöyle bir göz atacağım bu dosyaya...

- New Jersey yolundaki kaza hâdisesi kapanmıştır, diye konuştu Pat. Bir dikkatsizlik neticesi, arabayı hendeğe yuvarlamış mister Hawkins. İstediğin dosyaya gelince, şimdi söylerim getirirler...

Bir sigara yaktım, beklemeğe koyuldum. Pat, dikkatle süzüyordu beni...

- Yine ne var Mayk? diye sordu. İşi gücü bırakıp bizim işimize mi burnunu sokmağa başladın şimdi de?..

- Kıskanıyor musun? diye sırıttım. New York'ta o kadar çok hergele var ki, sana da yeter, bana da...

Az sonra bir memur, Pat'ın diktafonla istediği dosyayı getirdi. İnci, elmas ve kıymetli taşlar üzerinde âdetâ ihtisas sahibi yığınla hergelenin resmi vardı dosyada. Bir kaç sayfa çevirdim. Tövbekâr olmuş gangsterlerden, taşların pırıltısıyla gözleri kamaşmış rabıtalı yosmalara kadar bir sürü dişili erkekli mücevher hırsızı ve bunların suç ortakları geçit resmi yapmağa başladı...

Rastgele bir kaçının isimlerini not ettim. Hangisi olursa olsun işime yarardı. Eski tanıdıklar da var bunların arasında. Bianco Gonzales meselâ...

Sinsi, tilki gibi bir heriftir bu Bianco. Uzun zamandır piyasada göründüğü yok ama, hiç belli olmaz. Çeşitli marifetlerden sonra, yükünü tuttuğu için keyifli bir ömür sürüyor olmalı. Dess Leeson, Timoty Bosch... Mücevher üzerine iş tutan üç adet hergele. Üç adet de suç ortağı yosma: Joan, Doris, Clara. Çalınmış taşları piyasaya süren yosmalar. Etti altı. Yeter de artar bile...

Bunları, küçük defterime not ettikten sonra ayağa kalktım:

- Gidiyorum, dedim, Görülecek bir sürü işim var Pat!..

- Yine ne haltlar karıştıracaksın kim bilir? diye homurdandı. Kendini koru Mayk... Pek baştan kara gidiyorsun bu günlerde...

- Tavsiyeni tutmağa gayret edeceğim diye sırıttım...

*

Tam vaktinde, Nellie'ye damladım. Açık bir tuvalet giymiş olduğu hâlde beni bekliyordu yosma...
- Hazırım, dedi içeri girer girmez.. Âzâsı olduğum dört beş kulüp var Mayk. Hangisinden başlayalım?..
- Hangisinden olursa olsun Nellie. Aradığım kimseleri buluncaya kadar incelemeye devam ederiz. Eğer şans yardım ederse, bunlardan biriyle teşerrüf edeceğiz bu gece...
- Şu hâlde hemen çıkalım Mayk. City Club'den başlayalım işe. Bunda olsun, diğerlerinde olsun, her üyenin yanında bir misafir getirmesine müsaade vardır. Bundan faydalanacağız...
- Sen artık vaziyeti idare et, dedim; Çıkalım güzelim...
Asansör bizi alt kata indirince caddeye çıktık...
Nellie, şahane tuvaleti içinde bir harikaydı...
Kaldırımın kenarındaki parking'de duran yeşil Mercedes'e doğru yürüdük, Nellie direksiyona geçti, yola koyulduk...
Yapacağım işlere kafamda şöyle bir çeki düzen verdim: Pat'ın dosyalarındaki hergelelerle yosmalara rastlarsam ne alâ... Aksi halde, başka yollar aramalı... Monkey denen itoğlu iti ele geçirinceye kadar devam edecek bu...
Broadway'e gelince, Nellie, kapısından şık kimselerin girip çıktığı bir kulübün önünde durdu; City Club, olacaktı burası... Arabayı kaldırımın kenarına çekerek içeri girdik...
Vay babam vay!.. New York'un bütün kalburüstü şahsiyetlerine burada rastlamak mümkün...
Ve bunların arasında, anasının ipini satmış birtakım hergelelerin de bulunduğunu bilmek insanı bayağı keyiflendiriyor...
Işık içindeki holü geçtikten sonra salona girdik. Bir garson, azametle karşıladı bizi... Masalardan birine oturduk. Etrafı kolaçan etmeğe başladım hemen. Bianco gibi heriflerin faaliyet sahası buraları. Doris ve Clara gibi yosmalara da rastlamak mümkün ayrıca. Mangnum'a ait pırlantayı East Bank'dan yürüten Monkey, bu musibetlerden biri vasıtasıyla satmak isteyecek belki de... Ve işte o zaman seyreyle sen gümbürtüyü. Tanıdık bir sima yok... Beklemek lâzım. Baktım ki iş çıkmıyor, bir viski içer, basar gideriz...
Düşünceli hâlimi gören Nellie:
- Daldın Mayk!.. diye konuştu. Aradığın kimselere rastlayamadın galiba?..
- Henüz yoklar... diye sırıttım. Hele birer viski yuvarlayalım da, gerisini sonra düşünürüz... New York'ta bir bu kulüp yok ya. Bulana kadar araştıracağız...
Millet kendi âleminde... Saate bir göz attım. 22.00...
Buraya eğlenmeğe gelmediğimize göre basıp gitmekten başka çare yoktu... Fikrimi Nellie'ye de açtım:
- Bir başka yerde şansımızı deneyelim.. dedim. Hangi kulüp var sırada?..
- Night Club var... Oraya gideceğiz...
Hesabı gördükten sonra dışarı çıktık, yeşil arabaya atladık, yola koyulduk.. Bu macera, artık canımı sıkmağa

başlıyordu... Elime geçirdiğim zaman çekeceği vardı benden bu Monkey hergelesinin...
İki üç cadde sonra Night Club'un önüne geldik, araba yine kaldırıma çekildi, içeri daldık...
Gangster kovalamıyoruz, hovardalık ediyoruz sanki... İlk girdiğimiz kulüptekine benzeyen bir garsonun kılavuzluğunda salona girip bir masaya oturduk... Oturur oturmaz da kaba etime iğne batırılmış gibi yerimden fırlamam bir oldu...
İki üç masa ötede, smoking giymiş, çıplak kafalı, kısa boylu, şişman bir herif var... Yanındaki yosmayla tatlı tatlı sohbet ederek purosunu çekiştiriyor... Bianco Gonzales bu.. Ta kendisi... Yanındaki de Clara... Bir taşla iki kuş vurmak buna derler işte!... Şans dediğin bu kadar olur... Başlangıçta ters giden işler yavaş yavaş düzene giriyor böylece... Monkey'i enselemiş gibi sevindim herifi görünce.. Nellie, hâlimdeki değişikliği farketmişti:
- Ne o Mayk?.. diye sordu. Telâşın ne?
- Asıl burada biri var ki, biraz sonra ondaki telâşı seyret... dedim. İskemleni şöyle çek Nellie... Seni siper alayım ki görmesin beni herifçioğlu... Bakalım ne haltlar karıştıracak yanındaki yosmayla?..
Nellie, dediğimi yaptı. Bu suretle kendimi gizlemiş oluyordum... Bianco, benim burada bulunuşumdan habersiz, yanındaki sarışınla dalga geçiyordu..
Bianco Gonzales, New York sosyetesinin devam ettiği bir kulüpte!.. Kimbilir hangi ad altında buralara kadar sokuluyor herifçioğlu?.. Geçmişteki herzelerini kimsenin bilmediği muhakkak... Yoksa herifi böyle bir yere kim üye kaydeder?..
Ne yapmam gerekeceğini durum gösterecekti...
Zaman geçip gidiyordu bir taraftan...
- Hemen çıkalım... dedim Nellie'ye. Bu geceki yardımların için teşekkürler...
Bianco hergelesine çaktırmadan dışarı çıktık, kapıda:
- Sen arabaya atla eve dön... dedim Nellie'ye. Pek söz vermiyorum ama, işler umduğum gibi giderse ben de gelirim... Yarı geceye kadar gelmezsem bekleme...
Nellie, yeşil Mercedes'e doğru yürürken, gölgelik bir köşeye gizlendim ben de... Az sonra Bianco Gonzales, yanındaki sarışınla göründü... Gülüşerek kaldırımın kenarında duran siyah lüks arabaya doğruldular, sarışın yosma girdi önce... Arkasından Bianco, direksiyona geçti... Tam hareket edecekleri sırada, kapıyı açtığım gibi atladım...
Neye uğradığını şaşıran Bianco, bir müddet kötü kötü suratıma baktıktan sonra:
- Mayk!... diye kekeledi...
- Ha şunu bileydin!.. diye sırıttım. Çek bakalım...
- Bizden ne istiyor?.. dedi sarışın. Bir yanlışlık olmasın Bianco?..
- Tastamam aradığım adamlarsınız... diye homurdandım. İşlet şu seyyar sarayı... Hem, nereye gitmeği

düşünüyorsanız oraya.. Bence hepsi bir... Konuşacaklarım var seninle Bianco...
Herif, arabayı işletti, 34'üncü Street'e doğru yola koyulduk... Ensesinden belli korkudan sıfırı tükettiği Bianconun... Birkaç cadde geçtik, Madison Avenue'nin başlangıcındaki büyük barlardan birinin önünde arabayı durdurdu herif... Baktım, şehrin lüks barlarından birine gelmişiz...
- Buraya mı geliyordunuz?.. dedim. İşin ne burada senin?..
- En rahat burada konuşabiliriz... dedi Bianco; burasının sahibi benim...
Vay canına, biz görmeyeli işleri ilerletmiş herif meğerse... Kim bilir, belki bir punduna getirip adamlarına temizletmeği de düşünüyor... Ve, eğer böyle bir niyeti varsa, beş on dakika sonra, şu Bianco denen hergeleden de adamlarından da eser kalmayacak...
- Peşin haber vereyim Bianco... diye homurdandım. Eğer beni kafese koymağı düşünüyorsan, pis mideni kalbura çeviririm, bilmiş olasın...
Hep beraber arabadan indik, kapıdaki herif, yerlere kadar eğilerek bizi selâmladı... Holü ve koridoru geçtikten sonra, üzerinde "direktör" yazılı bir kapının önüne geldik, Bianco:
- Buyurun... diyerek kapıyı açtı... Girdim... Öyle bir yazıhane ki, en mühim iş adamlarında bile daha âlâsını bulamazsınız...
Yosma da daldı peşimiz sıra...
- Ciddî işler konuşurken yalnız olmağı tercih ederim... dedim. Gönder şu yosmayı Bianco...
- Beni salonda bekle Clara... dedi herif. Az sonra gelirim...
Sarışın çekip gittikten sonra, koltuklardan birine kuruldum:
- Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle Bianco... diye konuştum. Senin ne mal olduğunu herkesten daha iyi bilirim... Bu bakımdan. Soracaklarıma doğru cevap ver. Monkey Kane'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu, bir... İkincisi, bu herifin son günler zarfında bir bankadan yürüttüğü kıymetli mücevherlerin sana gelip gelmediğini... Şimdi seni dinliyorum Gonzales...
İspanyol boğasını andıran herif, oturduğu koltukta şaşkın şaşkın beni süzdükten sonra:
- Bu sualleri bana niçin sorduğunuzu anlayamıyorum Mister Mayk... diye konuştu Monkey Kane ile ne gibi bir ilgim olabilir benim?..
- Ne gibi bir ilgisi olabilirmiş?.. Sevsinler seni... Dürüstlük mü taslayacaksın bunca rezaletten sonra!... Kaplumbağa gibi dosyan var Emniyet Müdürlüğünde... Ne mal olduğunu cümle âlem bilir... Monkey'e gelince, o da seninle aynı ayarda bir hergele... Yürüttüğü pırlantayı, ancak senin vasıtanla satabilir. Çünkü senin işin bu... Çalınmış, taşların şekillerini değiştirdikten sonra bir biçimine gelip piyasaya sürmek... Tamam mı?..

- Monkey'i en az dört aydır gördüğüm yok... Dediğin kıymetli taşın çalındığını bile duymadım... Hem, ben artık doğru yollardan hayatımı kazanıyorum Mister Mayk... Böyle işlerle hiçbir ilgim yok benim...
- Yok ha?.. Yok da ne demeye şu Clara yosmasıyla gezip dolaşıyorsun?.. Birinci sınıf çalınmış mücevher sürücüsüdür o... Senin de onun da ne mal olduğunuzu, benim kadar New York polisi de bilir.
Bianco, kıpkırmızı oldu bu lâflarım üzerine...
- Clara hakkında daha yumuşak bir lisan kullanmanı rica ederim Mayk... diye konuştu. O da benim gibi, böyle işlerden elini çekmiş bulunuyor... Clara, karımdır Mayk... Herhâlde bu, niçin beraber olduğumuzu izah eder sanırım...
Belki herif samimiydi ama, insan bir lekelendi mi, ömrü boyunca temizlenemez böyle...
Şimdi, durup dururken bu herifi azdırmakla yeniden cemiyetin başına musallat etmek istemiyordum...
- Gizli kapaklı işlere veda ettim Mayk... diye konuştu tekrar. Hayatımı namusumla kazanıyorum artık... Geçmişi unutmağa çalışıyorum... Eğer sana bir yardımda bulunabilirsem memnun olurum....
- İşte makul bir lâf... diye sırıttım. Doğru yolu seçtiğine sevindim Bianco... Ben seni hep aynı tempoda gidiyorsun sanıyordum. Monkey hergelesini arıyorum ben!..
- Dur bakalım... Monkey... Buldum. Onun yerini yurdunu bilse bilse Gallico bilir... Kent Gallico...
- Kent Gallico mu?.. Bu herifte kim?..
- Emlâk komisyoncusu pozunda bir herif... Aslında polisten kaçmak isteyenlere, şeytanın bile bilmediği yerler bulur... Harlem'de bulabilirsin onu... 17'nci sokakta küçük bir dükkânı vardır... Tanrının günü oradadır Gallico...
Bianco'nun söylediği adresi not ettim, ayağa kalkarken:
- Bu konuştuklarımızın, aramızda kalacağına emin olabilirsin Bianco Gonzales... dedim... Ama, eğer beni atlatmak gibi bir budalalığa düşüyorsan bunun neye mal olacağını da sen pek iyi bilirsin...
Kapıya doğru yürüdüm, çıkmadan önce:
- Gene görüşeceğiz... diye sırıttım. Dünya küçüktür Gonzales...

- 5 -
SIRALANAN CİNAYETLER

Ertesi gün, sabah sabah Gonzales'in dediği yere damladım... Harlem'de 17'inci sokakta küçük bir dükkândı bu.. "Kent Gallico - Emlâk Tellâlı..." diye yazıyordu kapısında...
Tellâlın bu çeşidine biterim doğrusu... Herifçioğlu pişman olacak bu işi seçtiğine az sonra...
Dükkândan içeri dalar dalmaz, masada oturan orta boylu, şişmanca bir herif, yerinden doğruldu, sırıtarak:
- Buyurunuz Mister... diye konuştu. Bir apartman katı mı arıyorsunuz?..
- Hayır... dedim...
- Şu halde, mobilyalı bir pansiyon?..

- O da değil!...
- Anladım, sükûneti seven bir kimsesiniz... Civar eyaletlerden birinde bir villâ istiyorsunuz...
- Bilemedin...
Herif, etrafına bakındıktan sonra:
- Belki de gizlenmek için bir yer... diye fısıldadı. Şansınız var... Öyle bir yer ki...
- Ben, bir adamı arıyorum... diye sözünü kestim herifin... Ve, onun nerede olduğunu da sen biliyorsun... Monkey Kane'den bahsediyorum... Tanımadığını söyle de dişlerini kerpetensiz sökeyim... Konuş bakalım şimdi...
Bembeyaz kesildi herif bu lâflarım üzerine...
- Monkey adında birini tanımıyorum onu... Ben...
- Senin ne cins bir herif olduğunu biliyoruz... diye homurdandım. Çok lâf istemez. Gizleniyor Monkey hergelesi... Tavşan gibi saklanıyor... Gizlendiği yeri de sen buldun ona...
- Ah, evet, anladım şimdi... diye kekeledi tekrar; Mister Monkey Kane değil mi? Tamam... Ne yapmış bu Monkey?.. Oh!.. Bir müşteri bu Mister... Her müşteri gibi ona da bir yer bulduk tabiî... Benim hiçbir şeyden haberim yok...
- Seninle uğraşamam şimdi... diye homurdandım. Daha evvel şu Monkey hergelesinin midesine bir kurşun gömmek için can atıyorum... Uykularım kaçtı bu yüzden... Söyle bakalım şu herifin gizlendiği yeri...
Korkudan sıfırı tüketen Gallico:
- Deftere not ederiz... diye konuştu. Bütün müşterilerin adresleri yazılıdır orada.
Masanın başına geçti, çekmecelerden birini çekti ve elinde ucuna susturucu takılmış bir 11.25'likle doğruldu...
Az evvelki korkak hâli kaybolmuş, azılı bir katil ifadesi gelmişti suratına...
- Kıpırdama bakalım!.. diye homurdandı. Amma da çaylakmışsın be!.. Elini kolunu sallaya sallaya geliyorsun ahbap... Umarım ki, yanında paslı bir silâhın bile yoktur...
- Nasıl yok!.. diye sırıttım. Pırıl pırıl hem de... Yeni yağladım, saat gibi işliyor mübarek...
Bunu dememle, kendimi sağa atmam bir oldu... Herifin tabancasından çıkan kurşun duvara saplandı bu yüzden... Ama, ben tetiğe asıldıktan sonra, ellerini midesine götürdü herifçioğlu... Bir müddet bön bön suratıma baktıktan sonra, masanın üzerine kapanıverdi...
Kırkbeşliği sol koltuk altıma kaydırdıktan sonra herife yaklaştım. Ringin iplerine yaslanan nakavt olmuş bir boksör gibi masaya abanmıştı. Şu farkla ki, kıyamete kadar ayılamayacaktı teres...
Kolundan tutup kenara çektim herifi, masanın gözünü araştırdım, irice bir defter geçti elime...
Sayfaları çevirdim ki, bir âlem... New York'ta polisten kaçan ne kadar uğursuz varsa, hepsinin gizlendiği yerler bir bir yazılı... Monkey deyyusunun da yere batasıca adı geçiyor bu arada.
42'nci sokak, Broadway, 444-20/12...

Defteri koltuğumun altına sıkıştırdım, bir kâğıda "Cenaze münasebetiyle kapalıdır" yazdıktan sonra cama yapıştırdım, kapıyı kilitleyip anahtarı cebime indirdim...
Broadway'e gelince, 444 No'lu apartmandan içeri daldım... 42'nci sokak gibi, şehrin en civcivli yerinde gizleniyordu Monkey...
20'nci kata çıktığım zaman, keyfimden geberecek haldeydim... Beni görünce ne hâle gelecekti kim bilir Monkey hergelesi!..
Koridoru geçtim, 12 No'lu daire kapısı önüne gelince, kırkbeşliği sağ elime aldım, zile dokundum, bekledim. Ses yok.. Bir daha... Ses yok...
Ve, ben de, daha fazla beklemeğe takat yok... Kapıyı omuzladığım gibi içeri daldım... Koridor bomboştu.. Karşıdaki odalardan birine doğruldum, kapı aralıktı, ittim... Ve...
Burnuma çarpan müthiş bir kokuyla geriledim birden... Mendilimi çıkararak burnumu tıkadım, odaya bir göz attım, gördüğüm manzara şuydu: Monkey, yerde, halının üzerinde upuzun yatıyor... Ceset çürümeğe başlamış... Suratı yer yer patlamış, mosmor olmuş...
Herifin en az bir hafta evvel cavlağı çektiği meydanda... Odanın içinde her şey darmadağın... Bir mücadelenin geçtiği belli...
Koku, dayanılır gibi değil... Eğilerek cesedi gözden geçirdim... Monkey'in sıkılı parmakları arasında...
Vay canına... İnanılır şey değil...
Hayatta öyle işler olur ki, apışıp kalırsınız... Şimdi şu benim karşılaştığım da, bunlardan biri işte... Pırıl pırıl iri bir taş parlıyor Monkey'in avucunda...
Masanın üzerindeki örtüyü çektim, herifin, etleri dökülmek üzere olan parmaklarını açtım; Pırıl pırıl parlayan iri bir taş... Mangnum'un pırlantası bu... Fotoğrafını gördüğüm milyonluk taş!...
Yelek cebime indirdim onu...
Herifin parmakları arasında başka şeyler de var Magnum'un pırlantasından gayri...
Var ya!.. Pat olsaydı, onları daima cebinde taşıdığı ve bir takım kol düğmeleriyle toprak parçalarını koyduğu küçük zarflardan birine doldururdu... Hem de dikkatle... Onları da oradan, herifin parmakları arasından aldım ve çakmağımı çakarak yaktım... İkinci pis koku, odanın içine yayıldı. Nice güzel şeyler vardır ki, ateşle temasa geldikleri, hayatiyetlerini kaybettikleri zaman, pis pis kokarlar böyle...
Yerimden doğruldum, yapılacak iş kalmamıştı burada... Koku, canıma okuyordu bir yandan... Kendimi güç belâ dışarı attım ve ancak caddeye çıkınca rahat bir nefes alabildim...
Kısa zamanda epey iş görmüş sayılırdık.
Koltuğumun altında, beni en az bir yıl meşgul edecek ve tatlı tatlı vakit geçirmeme sebep olacak defter, yelek cebimde, Horace Sullivan biçaresini sevinçten çıldırtacak

taş, büronun yolunu tuttum... Keyfine diyecek yok ama, yarın bir de Pat'ın suratını görmeli.
Yol boyunca bundan sonra görülmesi gereken işleri de düşündüm. Katil, cinayetini işlediği yere nasıl olsa dönecekti bir daha. Bire karşı bin bahse girerdim. Taşın, hâlâ orada, Monkey'in apartmanında bulunduğunu biliyordu çünkü. Onu almak için geri gelecekti. Monkey'le boğuşmaları sırasında, bir punduna getirip herifi temizlemiş, fakat bundan dehşete düşerek çekip gitmişti. Korkusu geçmiş olmalıydı artık. Sinirleri yatışmış olmalıydı...
Yine gelecekti... Ceset meydana çıkıncaya kadar ben de ne halt edeceğimi biliyordum pekâlâ... Öyle bir numaram vardı ki, katil kendi ayağıyla kapana kısılacaktı.
Büroya gelince:
- Şu defteri emin bir yere koy, dedim Velda'ya, Emniyet müdürlüğündeki dosyalara başvurmak zorunda kalmayacağım artık.
Velda dediğimi yaptıktan sonra:
- Mühim işler başarmışa benziyorsun, diye konuştu. Bir dövüşten mi çıktın yine Mayk?..
- Dövüşmeğe vakit kalmadı ki, diye sırıttım. Herif pek aceleciymiş. Acele işe şeytan karıştı. Cavlağı çekti biçare...
- Kim bu?..
- Harlem’de, 17'nci sokakta sözüm ona emlâk komisyonculuğu yapan Kent Gallio adlı hergelenin biri. Aslında gangster taslaklarının koruyucu meleği namussuz. Şu demin sana verdiğim defterde öyle adresler var ki, Pat, bir görse keyfinden ağzı kulaklarına varır...
Yelek cebimden Mangnum'a ait pırlantayı çıkardım, parmaklarımın arasında tuttum. Velda, benim iri pırlantayı parmaklarımda evirip çevirdiğimi gören Velda:
- Nedir o Mayk? diye sordu.
- Bir taş, dedim. Adına pırlanta diyorlar. Monkey Kane hergelesinin, East Bank'tan yürüttüğü bir nesne. Aslında milyarder Mangnum'a ait. Şu pırıltılara bak Velda. İşte bu pırıltıların ışığında enseleyeceğim herifi.
Telefona uzandım, açtım, az sonra santraldaki kız:
- East Bank mister, diye cıvıldadı. Emriniz?..
- Horace Sullivan'la görüşmek isterim.
- Toplantıdalar. Hiçbir suretle rahatsız edilmemeleri için kati talimatları var. Yarım saat sonra bir daha arasanız.
- Bana bak bebek, hangi şekilde olursa olsun kırtasiyecilikten hoşlanmam. Hem telefona ayıracak zamanım yok benim. Sen şu Horace Sullivan denen zata, Mayk Hammer adı bir vatandaşın telefon ettiğini söylersin. Hem de şimdi... Kendisini on dakikaya kadar büromda bekliyorum. On beş dakika sonra gelirse hava alır. Böyle söylersin patronuna...
Telefonu kapadıktan sonra bir sigara yaktım. On dakika sonra da Horace Sullivan, bayır aşağı yuvarlanan bir rugby topu gibi, telâşla içeri girdi.
- Beni istemişsiniz mister Mayk? Hayır ola?..

Maiyetindekileri tiril tiril titreten genel direktöre:
- Oturun bakalım şöyle, dedim. Mister Mangnum'a ait pırlanta şu mu? Bir bakıverin hele...
Sullivan, ellerini kavuşturarak önümde diz çökecekti nerdeyse bu lâfım üzerine.
Taşı çıkardım, masanın üzerine koydum. Bu pırıltılı nesneyi görür görmez, atladı âdetâ biçare Sullivan. Avucuna koyup, uzun uzun gözden geçirdikten sonra:
- Odur, o!.. Ta kendisi, diye sevinç içinde konuştu...
- Kurtulduk mister Mayk. East Bank'ın şerefi kurtuldu mister Mayk!..
Pırlantayı bin bir itina ile portföyünün bir köşesine koyduktan sonra iç cebine indirdi, iyi iş başarmış tavrıyla:
- Ücretiniz derhal tediye edilecektir Mister Mayk... diye konuştu; nakit olarak mı yoksa çek karşılığı tediyatta bulunmamızı istersiniz?..
- Para işleriyle Velda meşgul olur, dedim, geçerken yandaki odaya uğrayıp bu hususu görüşün... Sullivan sevinçle kapıya doğru yürüdü, çıkmadan önce;
- Oh, mister Mayk, dedi. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.
- Mühim değildi... diye sırıttım. Başınıza bir daha böyle şeylerin gelmesini istemiyorsanız, gece bekçilerini daha sağlam kimselerden seçin...
- Peki Mister Mayk... dedi ama, bu lâfımı anlamadığına yemin edebilirim...
Ve zaten anlasa da, anlamasa da, bunun bence büyük bir ehemmiyeti yoktu...
New York gibi bir şehirde, kocaman bir apartmanın kapısına dikilerek veya bir köşe başına gizlenerek, içeri girip çıkanlar arasında bulunması muhtemel olan katili kestirmeğe çalışmak için ya kâhin, yahut da sırıl sıklam budala olmak lâzım gelir...
Ama, insanın elinde, katil olması ihtimal dahilinde bulunan kimseye dair bir ufak ipucu bulunursa, bunun ikisini de almağa lüzum yoktur...
Monkey Kane'in öldürüldüğü apartmana girip çıkanın ne haddi var, ne hesabı... Gelecek kâtil... Gelecek ve pırlantayı araştıracak... Ve, o zaman, anlayacak her şeyi... Pırlantanın hâlâ bende bulunduğunu sanacak ve bu sefer işler öyle bir manzara gösterecek ki, keyfimden gebereceğim...
Monkey'in cesedi, 20'nci kattaki kiracıları rahatsız edinceye kadar iki gün daha geçti ve bu iki gün, boş geçmedi!...

- 6 -
ŞEYTANIN GÜLÜŞÜ

Adam:
- Archie Desmond... diye kendini tanıttı...
Öğleden sonraydı ve büroda ufak yollu kestiriyordum ama, eloğlu bu istirahat filân dinler mi?...
- Teşerrüf ettik... diye homurdandım. Buyurun, sizi dinliyorum Mister Desmond...

Orta boylu kızıl saçlı, sarı ablak suratlı bir adamdı bu...
- Montrose'da oturuyoruz... diye devam etti adam. Oraya kadar muhakkak gelmelisiniz Mister Mayk... Ancak yerinde yapacağınız bir inceleme esaslı neticeler verebilir... Ne diyorsunuz? Hemen gidelim mi?
Pek soğukkanlı görünüyordu ama, içten içe telâşlandığı da gözden kaçmıyordu herifin:
- Patron, şey yani Mister Edgar Vanghan... diye devam etti. Eğer derhal gelirseniz pek memnun olacağını size söylememi rica etti...
- Montrose dediğin yer, otomobille, en az iki saat sürer dedim, yani benim gidişimle, bir...
- İyi... Derhâl gidelim!...
- Dur bakalım... Köşedeki meyhaneye gitmiyoruz ahbap... Sen nasıl geldin, yani hangi taşıtla...
- Taşıtla?.. Ha, evet, banliyö ile geldim ben... Ama, giderken...
- Giderken benim arabayla gideceğiz!.. Dönüşü hiç hesaba kattığın yok ahbap...
Telefonu açtım, "Central Garaj" çıkınca:
- Benim külüstürü büronun önüne getir... dedim makiniste. Yeter derecede benzin ve yağ koymağı da unutma...
Telefonu kapadıktan sonra:
- Hâdise nasıl olmuş?.. diye sordum. Anlat şunu bakalım...
Aptal aptal sağına soluna bakınarak:
- Evvelki gün... diye anlattı herif. Gece oluyor hâdise... Mister Edgar, ekseri geceler yaptığı gibi, koleksiyonlarını gözden geçirdikten sonra odasına gidiyor, soyunuyor, pijamasını giyiyor, tam yatağa gireceği sırada, salonda bir tıkırtı duyuluyor... Hemen dışarı fırlıyor patron, salona doğru koşuyor ki, bir de bakıyor, hayalet gibi bir herif, elinde bir 9'luk... Ver yansın ediyor bizim patrona... Mister Edgar Vangham'a yani... Derken...
- Kısa kes... dedim. Ne çeşit koleksiyon şu senin patronunki?..
- Üç beş çeşit... diye yılıştı herif. Pul da var, böcek de... Kelebek de...
- Peki, gelen herif ne çalmış yani?..
- Pulları.. Ve daha birkaç şey... Neler olduğunu, şu anda çok üzgün bulunan Mister Edgar da söylemiyor...
- Anlarız ne olduğunu... Şu bizim külüstür gelsin de hele...
Bir sigara yaktım, bir tane de Mister Edgar Vangham'ın vekilharcı olduğunu söyleyen herife verdim... Sigaralarımızı yarılamıştık ki, telefon çaldı, açtım, kapıcı:
- Sizin araba geldi mister Mayk... diye konuştu. Aşağıda bekliyor...
Telefonu kapattıktan sonra:
- Gidelim... dedim. Şimdi saat 16.00... İki saat sonra döneriz nasıl olsa...
Dışarıda kapanık, yağmurlu bir hava vardı...
Direksiyona geçtim, herif yanıma oturdu, yola koyulduk...

Montrose'ye gitmek için, Hudson nehrine paralel olarak kuzeye doğru ilerlemek lâzım... Manhattan'ı Montrose'a bağlayan asfalttan...
Yanımdaki adam hayatından memnun.
Manhattan'ı geçtik, kuzeydeki köprüden, ver elini New Jersey... Az sonra da Montrose'a uzanan Highwvay göründü... Burada sürat tahdidi olmadığı için, gazı kökledim... Yağmur da, ince ince, kötü kötü yağıyor bir yandan...
- Evde uşak filân yok mu?.. diye sordum adama. Tek başına mı yaşar bu sizin patron?..
- Hemen de öyledir... diye sırıttı herif. Çok okur bizim patron... Bir de, dedim ya, böceklere, kelebeklere pek meraklıdır... Kalabalıktan hiç hoşlanmaz... Okur da okur...
- Bir münzevi desene bu Mister Edgar?..
- Aşağı yukarı...
Montrose asfaltı üzerine makine yağı dökülmüş gibi pırıltılı ve kaygandı... Böyle kaygan asfalt üzerinde viraj almakta ayrı bir zevk... Hele 80'le dönülürse... Yine böyle bir virajda, yanımdaki herifin yüreği ağzına gelirken:
- Demek kelebek koleksiyonu yapıyor?. diye sordum. Bulabiliyor mu bari oralarda?..
- Montrose'de bu mübareklerin çeşidi vardır.. diye gözleri kilometre saatinde, kekeledi. Hem, civar eyaletlere de gider bazı bazı patron... Kelebek nerede, Mister Edgar orada!...
- Ne yapıyor onları?..
- Yakaladıktan sonra, sırtlarına iğne batırıyor... Sonra camekâna koyuyor... Yüzlerce var... Çeşitlisi... Böcekler de var... Şey... Biraz daha yavaş süremez misiniz Mister?...
- Süremem... 90'dan aşağı kurtarmaz... Öyle alışmışım huyum kurusun... Ne diyorduk?.. Pul da biriktiriyor ha?.. Şu halde bunlarla meşgul olabilmek için bol vakti var senin patronun...
- Öyle gibi... Boyuna kitap okur...
Cehennem gibi sürüyorum bizim külüstürü...
Bir âlemdir benim araba... Şekline şemaline bakıp da hüküm verecek olursanız en çok iki kilometre gittikten sonra sıfırı tüketeceğini sanırsınız... Ama, mübareğin motoru, tayyare motoru olduğu için sürati sizi şaşırtır ve tıpkı şu yanımda oturan gibi, apışır, kalırsınız...
Saate bir göz attım; 17.000... Hava, hafiften hafiften kararmağa başladı... Herifin Montrose dediği yere gelmiş olmalıydık çoktan... Halbuki, asfalt, uzadıkça uzuyor... Öyle tenha yollar ki, adam öldürseler kimsenin haberi olmaz...
- Daha kaç kilometre var?.. diye sordum. Nerede bu Montrose dediğin yer?..
- Yaklaştık... Az sonra oradayız...
Gazı biraz daha kökledim... Nihayet, Montrose, uzaktan göründü, üç yola ayrılıyordu asfaltın sonu.

- Sola... dedi adam. Soldaki keçi yolu bir bayırla başlıyordu... Sayfiye yeri gibi bir yerdi burası... Etrafta tek tük villâ tarzında ev vardı... Yolun iki yanı da ağaçlı... Kafa dinlemek için birebir... Rahatını seven bir kimse olacak bu Mister Edgar... Yoksa, gelip böyle sapa bir yerde yaşamak, şehir gürültüsünü seven bir insan için imkânsızdır...
Ağaçlıklı yol sona erince:
- Şimdi de sağa... dedi yanımdaki... Direksiyonu sağa kırdım, karşıma iki yanı ağaçlı bir yol daha çıktı... Yolun solunda da, şato gibi bir villâ...
Akşamın, yavaş yavaş bastırmağa başlayan karanlığı içinde, öyle acayip bir duruşu vardı ki, burasını, seneliğini peşin verip, hayaletler kiralamışlar sanırsınız...
Farları yaktım, villânın kapısına yaklaşınca bir köpek havlamağa başladı, peşi sıra, demir bir kapı gıcırdayarak açıldı, ağır ağır içeri süzüldüm...
Bir gözüne, korsanlar, yahut Amiral Nelson gibi siyah bir bez sallandırmış, topal bir uşak, sağlam gözüyle beni dikkatle süzerek kapıyı açtı... İndik:
- Lütfen beni takip edin, Mister Mayk... dedi herif. Mister Edgar sizi bekliyordur şimdi!..
Çakıllı bir yoldan yürüdük, iri bir kurt köpeği havlayıp duruyordu. Çakıllı yol sona erince, mermer merdivenlerden çıkarak hole girdik... Duvarlarda eski savaş silâhları ve zırhlar vardı ki, buraya gerçekten hayaletli bir şato manzarası veriyordu...
Hayatta en hoşlanmadığım şey de hayaletlerdir...
Kanlı canlı bir alay haydut'un canına okumak dururken, tutup da hayaletlerle uğraşanlara çocukluğumdan beri şaşarım...
Holü de geçtik ve bir salona geldik...
- Siz lütfen burada biraz istirahat edin... dedi Desmond. Ben gidip Mister Edgar'a geldiğinizi haber vereyim...
Koltuklardan birine kuruldum, bir sigara tellendirmeğe koyuldum, az sonra, sırtında ipek bir robdöşambr olduğu halde, zayıf, esmer bir adam içeri girdi... Bana doğru ilerleyerek:
- Mister Mayk Hammer?.. diye sordu.
- Peder öyle münasip görmüş... diye sırıttım. Mister Edgar Vangham?..
- Evet... Benim... Sizi böyle kabul ettiğimden ötürü özür dilerim Mister Mayk Hammer... Büromda bazı işlerle meşguldüm... Geldiğinize çok iyi ettiniz Mister Mayk!..
Kalın bir sesi vardı adamın... Kabuğuna çekilmiş bir insan tesiri uyandırıyordu ilk bakışta...
- Sizin vekilharç bir şeyler anlattı ama, pek iyi bir fikir vermedi anlattıkları... Hâdise nedir Mister Vangham?..
Köşedeki büyük büfeden bir viski şişesi ve iki kadeh alarak geldi, elindekileri masanın üzerine koyduktan sonra:
- Anlatacağım Mister Mayk... diye konuştu. Bütün olup bitenler beni öyle şaşkına çevirdi ki, hâlâ kendimi

toparlayamadım desem yeridir... İki gün kadar evveldi... Daha doğrusu iki gece... Her zamanki gibi, koleksiyonlarımı gözden geçirmiş, yatak odama gitmiştim... Pul koleksiyonuma yeni ilâveler yapmıştım o gece... Çalışma odamda bıraktım onları... Yatacağım sırada bir gürültü duydum Mister Mayk... Hemen odamdan çıkarak sesin geldiği tarafa doğruldum... Çalışma odasından geliyordu bu sesler... Ayaklarımın ucuna basa basa gittim önce... Odanın önüne gelince, birden bire açtım kapıyı... Ve, tam o sırada, birinin pencereden çıkıp gittiğini gördüm... Gördüğüm şey, beni şaşkına çevirmişti. Mister Mayk. Tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş bir adamdı bu... Başında geniş kenarlı bir şapka vardı... Yüzünü göremedim... Çok çevikti... Hemen pencereye koştum, fakat o, çoktan kaybolmuş, karanlıklara dalıp gitmişti...

Mister Edgar sustu... Anlattıkları onu heyecanlandırmış gibiydi... Mendiliyle alnında biriken ter tanelerini kuruladıktan sonra:

- Geri dönüp de masanın üstüne bir göz attığım vakit, bazı kâğıtların kaybolduğunu gördüm... diye konuştu. Bence çok büyük önemi olan bazı evrak...

- Ne gibi evrak meselâ?...

- Bir hâtıra defteri Mister Mayk... Şantajcıların eline geçmesinden endişeleniyorum bunun... Düşmanlarım bunu benim aleyhime bir koz, bana karşı bir silâh olarak kullanabilirler Mister Mayk...

Viski kadehini, bir nefeste dikti:

- Hayatta herkesin dostları ve düşmanları vardır... diye devam etti. İkincilerin eline geçmesini istemiyorum bu defterin ve kâğıtların!... Mesele bu mister Mayk!... Durun, dahası var; bu hırsızlığın da, bu "İkinci"ler vasıtasıyla tertiplendiği de muhakkak..

Mister, Edgar, daldı gitti..

Ben de bazı şeyler düşünüyordum...

- Şu odayı bir görsek... dedim. Herifin pencereden kaçtığı odayı!.. Hırsızlığın yapıldığı odayı yâni...

- Hay hay Mister Mayk... Buyurun...

Peşinden gittim... Dışarıda hava, iyiden iyiye kararmıştı... Camlara vuran yağmurun tıkırtısı işitiliyordu... Ortaçağ şatolarına lâyık, loş, küf kokulu bir koridordan geçtik, bir oda kapısı önüne geldik... Ancak bir "koçbaşı" ile yıkılabilecek demir kakmalı sağlam bir kapıydı bu...

Mister Edgar kapıyı açtı, girdik, burası bir çalışma odasıydı... Büyük bir masa, üzeri dağınık... Tam karşıda iki pencere...

- Buyurun Mister Mayk... dedi adam.

Girdik... Duvarlara boydan boya camekânlar asılmıştı... İçlerinde renk renk, çeşit çeşit kelebekler vardı... Adını, cinsini, cibilliyetini bilmediğim yığınla böcek...

- Hırsız soldaki pencereden kaçtı... diye konuştu Mister Edgar. Alçak oluşundan faydalanmış besbelli...

- öyle olacak... dedim. Herifin, evin teşkilâtını bildiği anlaşılıyor... Yoksa aradıklarını eliyle koymuş gibi bulamazdı...
Masaya doğru yürüdüm... El kadar iri bir kelebek, iğnelendiği küçük bir yastığın üzerinde, çırpınıp duruyordu:
- Bu nedir bu?.. diye sordum. Bu kadar iri bir kelebek de hiç görülmemiştir....
- Adeta bir gece kuşu kadar değil mi? diye keyifli keyifli konuştu. Pyrausta Nubilalis fasilesinden bir kelebektir bu... Civarda tek tük rastlamak mümkün...
Kelebeğin çırpınmasını keyifle seyreden Mister Edgar'a:
- Niye öldürmüyorsunuz?.. diye sordum. Çırpınmaktan imanı gevriyor biçarenin...
Dalıp giden Mister Edgar:
- Oh, evet... diye konuştu. Elbette...
Ve masanın üzerindeki küçük şişelerden birini alarak kelebeğin sırtına damlattı. Hayvan bir iki çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı...
Masanın üzerinde küçük bir kavanoz vardı, içinde de kocaman bir böcek... Kavanozun içinde dört dönüyordu biçare mahlûk... Havasızlıktan ölecekti bir gün... Böceğe baktığımı gören Mister Edgar:
- Danaburnu cinsinden çok kıymetli bir böcektir... dedi. Cüssesine bakmayın... Üzerindeki renkler kaybolmasın diye ilâçla öldüremeyiz... Ancak havasız bırakarak bu neticeyi elde etmek mümkün!...
Lâf kelebeklere ve böceklere intikal edince, Mister Edgar, evvelki hâdiseyi unutmuş gibiydi adetâ...
Biz buraya böcek ve kelebek görmeye gelmemiştik... Mamafih, gördüklerim ve öğrendiklerim yavaş yavaş beni ilgilendirmeye başlıyordu...
- İşten konuşalım... dedim. Şu hırsızdan bahsedelim biraz da...
- Ah, evet Mister Mayk... Odaya girdiğim zaman şu soldaki pencereden kaçtı o... Pencere alçaktır Mister Mayk... Görmek ister miydiniz?..
- Lüzum yok... dedim. Şarlok Holmeslik dalgalar bunlar... Bana gelmez!....
Bir koltuğa oturdum:
- Çalınan hatıra defterinde neler yazılıydı?.. diye sordum Mister Edgar'a. Sizden başka kimleri ilgilendiriyordu bu?..
- Anlatacağım Mister Mayk... diye şüpheyle etrafına bakınarak yavaş sesle konuştu. Bu, eski bir hikâyedir... On, on bir yıl kadar önce, Kenya'da bulunmuştum Mister Mayk... Aslan avına merak sarmıştım o zamanlar... Bir gece, çadırımda otururken, yerlilerden biri, kampa bir yabancının girdiğini haber verdi... Derhal çadıra getirilmesi için emir verdim... Bir beyaz adamdı bu... Yorgunluktan ve sıtmadan bitkin bir hâldeydi. Lâzım gelen bütün yardımı yaptık... Bu saçı başı birbirine karışmış, avurtları çökmüş adamın korkak, çekingen hâli, dikkatimi çekti... Beri yandan kendisine verdiğimiz kininler de

tesir etmemeğe başlamıştı.. Nihayet, geldiğinin ikinci günü, Price, ağırlaştı... Price Hall... Adı buydu... Kamptaki doktor, hastanın şiddetli bir, zehirli sıtmaya tutulduğunu, kurtarılmasına imkân olmadığını anlattı... Kendisi de bunu hissetmiş olacaktı ki, çadırda bulunanların dışarı çıkarılmalarını rica ettikten sonra, bana müthiş bir sır tevdi etti: Kenya'da, kuzeyde bir altın damarı bulmuştu Price... İki de arkadaşı vardı yanında... Arkadaşları, altın damarının bulunması üzerine bir komplo kurmuşlar, Price'in vücudunu ortadan kaldırarak, damara sahip olmak istemişlerdi... Price, güç kurtarmıştı canını ellerinden... Bir gece, onların yanından kaçmış, günlerce, gecelerce yürüyerek kampa gelmişti... Daha doğrusu, yolunun üzerine çıkmıştı bizim kamp... Yanında altın damarının bulunduğu yerin haritası vardı... Bana bu haritayı verdi Price... Ve... O gecenin sabahına doğru, hayata gözlerini yumdu zavallı... Aradan üç dört gün geçince de, felâketler birbirini kovalamağa başladı. Hizmetimizde bulunan yerlilerden çoğu birer birer öldürüldüler... Bir kere de üzerime ateş ettiler.... Bütün bunların Price'in, haritayı ele geçirmek isteyen arkadaşları tarafından yapıldığını anlıyordum... Civar köylerden yerli tedarik ederek hemen ertesi gün yola çıktım ve uzun tehlikeli yolculuklardan sonra memleketime dönmeğe muvaffak oldum... Fakat tehlike bununla da savuşturulmuş olmuyordu... New York'a döndükten sonra da Price'in haritayı ele geçirmeğe azmetmiş bulunan arkadaşları peşime düşmekte gecikmediler. Kenya’dan beri, beni adım adım takip etmişlerdi... Nihayet geçen gece, emellerini gerçekleştirdiler. Çalınan hatıra defterinin arasında, Price'ın bana verdiği harita da vardı. Altın damarının bulunduğu yeri bildiren harita...
Mister Edgar, sustu...
Yağmur camlarda tıkırdıyordu...
Bir yudum viski aldım.
- Hikâyeniz çok enteresan Mister Edgar... Demek harita elden gitti ha?.. Peki, siz bu altın madenini ele geçirmeğe teşebbüs etmediniz mi hiç?..
- Hayır Mister Mayk... Korkuyordum çünkü... Böyle bir şeye teşebbüs ettiğim anda öldüreceklerdi beni... Hâlâ da korku içindeyim... Şimdi bile...
- Hâlâ mı?.. Neden o?..
- Haritayı çaldılar ama, bu sırrı biliyorum ben... Peşimi kolluyorlar Mister Mayk..
- Kimler?..
- Price'in arkadaşları...
- Onları tanıyor musunuz?..
- Evet... Price, onlardan bahsetmişti bana ölmeden önce... İki maceraperest. William ve Hugh... Çin mahallesi sakinlerinden... William Peck ve Hugh Carter... Afyon kaçakçılığı da yapmışlar bir zaman... Çin mahallesinde, Mister Mayk... Orada bulunuyorlar..
- Anlayacağız!.. diye sırıttım. Şimdi haritanın onların elinde bulunduğundan emin misiniz?..

Gözleri sevinçle ışıldadı:
- Elbette... Elbette Mister Mayk... William Peck ve Hugh Carter... Çin mahallesinde...
- Yani bu haritayı istiyorsunuz Mister Edgar!...
- Rica ediyorum Mister Mayk... Sizden başkası halledemez bu işi...
- Deneyeceğiz...
Saate bir göz attım: 20..
Afrika hikâyesi filân derken...
- Deneyeceğiz.. diye tekrarladım ayağa kalkarken: Uğrayacağım bu dediğiniz yere... Bakalım ne biçim herifler bunlar!...
- Ömrüm boyunca size minnettar kalacağım Mister Mayk... Ancak bu suretle benim, ölüm tehlikesinden kurtulmam mümkün olacak!...
Dışarı çıktık, aynı dehlize benzer koridordan geçtik. Yağmur dinmişti, etraf hafif tertip aydınlıktı, yusyuvarlak bir ay vardı tepede...
Mister Edgar'la vedalaştıktan sonra, benim külüstüre doğruldum... Tek gözlü topal uşak beni aynı garip bakışlarla süzerek otomobilin kapısını açtı, gaza bastım, köpek havlamaları arasında yola koyulduk...
Vay canına!.. Şu Edgar'ın anlattığı, öyle bir hikâye ki, hayali geniş bir yazarın eline geçse, helâlinden iki adet macera romanı çıkarır...
Asfalt, önüm sıra pırıltılı pırıltılı uzanıyor... Gazı kökledim... Keyfimden bir de şarkı tutturdum... Bereket motorun gürültüsü fazla da sesimi duymuyorum... Berbat bir ses vardır bende... Bir dişleseniz kırk gün kısmetten kesilirsiniz... Buna rağmen keyfim yerinde olduğu zamanlar, yine de şarkı söylemekten kendimi alamam!...
Gazı köklemişim ki... Uçacağım neredeyse...
Bir viraj aldım, bir kilometre kadar gittim, bir viraj daha alıyordum ki, önüme, yolun üzerine bir ağaç devriliverdi birdenbire... Frene bir basış basmışım ki, yarım daire çizdim olduğum yerde... Bu iş eğer biraz geç olsaydı tamamdı bizim hesap... Pres makinasına konmuş mandalina gibi yamyassı olacaktık...
Arabayı stop eder etmez, sağdaki ağaçların arasından iki küçük alev yandı söndü. Herifin biri veriştirip duruyor kurşunları... Motoru çalıştırdım, geri basarak soldaki ağaçların arasına daldım... Külüstürü ağaçların arasına çekerek kırkbeşliği çektim, kararlamadan ateş edilen yeri bularak tetiğe asıldım...
Karşı taraftan da herifçioğlu kurşunu veriştiriyor... Kurşunlardan biri çamurluğa öbürü kapının kenarına çarptı... İki el daha asıldım.. Karşıda ses kesildi bir müddet... "Körlemeden attık ama, tutturduk zahir..." diye düşündüğüm anda, karşıdan, ağaçların arasından biri çıktı ve bayır yukarı koşmaya başladı...
Gördüm onu...
Dar bir külot giymişti..
Monkey'in öldürüldüğü apartmanda, Monkey'in parmakları arasında da ondan bazı izlere rastlamıştım bundan önce!...

Vay namussuz!.. Beni tahtalı köye göndermek için her şeyi göze alıyordu demek ki...
Arabayı bir müddet ağaçların arasında yürüttükten sonra, tekrar asfalta çıktım, New York yolunu tuttum... İşler gittikçe daha eğlenceli bir hâl almağa başlıyordu...
Ağaç, arabanın önüne devrildikten sonra, pek yakınlardan, yolun kenarından bir kahkaha gelmişti kulaklarıma. Unutamıyordum bunu . Bir zafer kahkahasıydı bu; bir şeytan gülüşü!...

- 7 -
ÖLÜM ÇETESİ

Bürodan içeri girer girmez, Pat önüme dikildi:
- Ver bakalım şu kırkbeşliğini, diye kükredi. Kırdığın ceviz bini aştı artık. Özel dedektif ruhsatnameni de sökül bakalım. Onların yerine de al şu kararı. Çerçeveletip duvara asarsın. Rezaletin daniskası bu senin yaptığın Mayk!... Başsavcı yerden göğe haklı bu sefer!....
- Dur bakalım babalık, dedim. Zorun ne sabah sabah böyle? Ne hacet, iki resmi polis alıp eve dayansaydın...
- Yapacaktım, diye homurdandı. Yapacaktım da caydım. Ele güne karşı rezil rüsva olmanı istemedim. Ver bakalım şunları!...
Pat'ın suratına baktım. Şakaya gelir tarafı yok. Burnundan soluyor oğlan. Eni konu içerlemiş. İçerlemek de ne kelime, ateş püskürüyor mübarek!...
- Otur hele, dedim. Otur da iki lâf edelim. Dostluğumuz var yahu. Madara mı edeceğiz Pat?..
- Senin gibi dost, olmaz olsun, diyeceğim ama, bir türlü diyemiyorum. Bre kerata, bir halt işliyorsun, benim yakama yapışıyorlar, benden hesap soruyorlar. Sanki senin vâsin mişim gibi ben. Olacak iş mi bu? Nerde bir rezalet var, eşele altını, Mayk çıkıyor... Bıktım be!...
- Neden dolayı küplere biniyorsun peki?..
- Elinin köründen ötürü. Harlem'de bir emlâkçıyı temizlemişsin. Bu yetmiyormuş gibi, tutup bir de yafta yapıştırmışsın. Kanuna açıktan açığa meydan okumaktır bu senin yaptığın. Başka bir şey değil...
- Bana bak Pat, diye konuştum. Ufaktan ufaktan, kafam kızmağa başlıyor. Herifi temizlemesine temizledik; kabul, bunu inkâr etmiyoruz. Ne var ki, biz açıkgöz davranmasaydık, onun yerine cehennemi boyluyorduk babalık. Sen, kimin evini soruyorsun?..
- Başın dara geldi mi; "Nefis müdafaası" diye direnirsin. İyi ki kanunlara böyle bir madde koymuşlar....
- Nur olsun bunu icat eden! Abidesini dikmeli Beyaz Sarayın önüne. Ne zannettin ya, kaşla göz arasında işini bitiriveriyorlar insanın. Başka çıkar yolu yok ahbap!...
- Her ne zırıltıysa. Ver şu kırkbeşliği. İşler duruluncaya kadar bende kalsın. Bir punduna getirir geri veririm yine. Bir oğlum olsa, ancak bu kadar uğraştırırdı beni!...
- Kırkbeşliği veremeyeceğim, diye sırıttım. Bu günlerde lâzım bana o. Kullanmadığım bir 9'luk var. Nasıl, fit misin?..
Şapkasını kafasına geçirirken:

- Allahından bul, diye kükredi. Kapıyı vurdu, çıktı...
İnsanın Pat gibi bir dostu, Velda gibi bir kâtibesi oldu mu, işler kendiliğinden yürür.
Telefonu açtım, az sonra tatlı bir ses:
- East Bank, dedi.
- Horace Sullivan'ı istiyorum. Hem de mümkün olan süratle...
Bir dakika sonra, Sullivan karşımdaydı.
- Ben Mayk, dedim. Sizinle görüşmem lâzım. Orada mısınız şimdi?
- Hay hay, emredersiniz mister Mayk, diye konuştu Sullivan. Sizi beklerim. Buradayım mister Mayk...
Sokağa çıkınca caddeden bir taksi çevirdim, East Bank'da indim. Mister Sullivan, beni koridorda karşıladı, odasına girdik...

....

Horace Sullivan'ın odasından çıkarken, bazı şeyler öğrenmiş bulunuyordum ki, beni bütün bütün keyiflendirmişti öğrendiklerim başlangıçtan beri kafamı kurcalayan bazı bilinmezlikler biçime giriyordu yavaş yavaş. Vay köpoğlu vay! Herifçioğlu, öyle ustalıklı tertiplemiş ki her şeyi. Tertiplemiş ama, bir iki püf nokta da var ki, burada su koyuvermiş. Rezili bednam etmiş bir çuval inciri...
Dalgın dalgın yürürken birine bindirmişim, yahut o bana rampalamış...
- Kör müsün be adam, diye beterleneceğim sırada şöyle kafamı kaldırdım ki, vay anam vay!...
Gözlerime inanamadım önce! Benim gördüğümü siz de görseydiniz, kalabalığa filan bakmaz, amuda kalkardınız yol ortasında... Bir sarışın, ama ne sarışın!.. Olursa bu kadar olur...
Kısa, kesik saçları dağınık. Küçük, biçimli bir yüz, kalın, etli dudaklar, ucu hafifçe havaya kalkık bir burun ve bir çocuk şaşkınlığıyla bakan iri elâ gözler...
Ne lâf edeceğimi şaşırarak:
- Cazibeniz beni mıknatıs gibi çekti güzelim. Zerrece suçum yok bu işte...
- Korktum birdenbire, diye konuştu.
Konuşmak mı? Yok canım; buna "konuşmak!" denemez. Apayrı bir şey bu! Başka bir şey!..
Bu tatlı, genç, büyüleyici ahenkli sesin şaşkınlığına düşerken, sırf bir şey söylemiş olmak için:
- Şöyle yürüsek, diye sırıttım. Bir yer bilirim ki, yemekleri nefistir.
Tatlı tatlı güldü bu lâfım üzerine...
Hayatıma karışan kadınların sayısını, ben bile unuttum. Lâkin itiraf ederim ki, bu çeşit bir sarışına rastlamadım dersem yeridir. Vücudunun güzelliği, tayyörünün altında bile bar bar bağırıyor. Bir muz soyar gibi, onu sol avucunuzun ortasına oturtup, sağ elinizle üzerindekileri bir bir çıkarmak ve sonra lüp, diye yutmak için, önüne geçilmez bir arzu duyuyorsunuz.

Hafifçe koluna girerek:
- Oldu bu iş, diye sırıttım. Gidelim o dediğim yere...
- Fakat diye konuştu. Oh, cidden enteresan bir tipsiniz. Tıpkı romanlardaki tipler gibi... Mister.... Mister?..
- Mayk Hammer; senin için sadece Mayk, güzelim. Bu ismi duymuşsan, tehlikesiz bir vatandaş olduğumu anlarsın. Allah dedik güzelim!..
- Mayk Hammer mi? diye duraladı. Dedektif Mayk Hammer mi?
- İşim odur, dedim. Hakkımda yeter derecede bilgi edindin bebek... Ve ben, adını bile bilmiyorum henüz...
- Cecilia; Cecilia Kay. Demek, siz mister Mayk Hammer'siniz?
- Şaşılacak ne var bunda?
- Hiç... Hiç tabii ama, insan böyle meşhur bir kimseyle birdenbire karşılaşınca...
- Bırak bunları bir kenara, diye sırıttım. Boş verdiğim şeyler bunlar. Gidiyor muyuz dediğim yere?..
- Gidelim mister Mayk, diye tatlı bir teslimiyetle güldü ki, zevkten kravatımı yiyeceğim nerdeyse!...
Cadde boyunca yürümeğe başladık, aslında, bildiğim bir yer falan yoktu. Önüme ilk çıkan dükkâna dalacaktım. Broadway'de yığınla var böyle yerler. Nihayet, tenha olduğunu tahmin ettiğim bir yere girdik. Küçük bir dükkândı burası, yarı bar, yarı lokanta bir yer. Kuytuda bir masa seçerek karşı karşıya oturduk. Cecilia, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en biçimli elleri, çenesinin altında kavuşturarak, bir müddet beni tatlı tatlı süzdü:
- Aynen bana anlattıkları gibisiniz mister Mayk. Cesur, atak, şakacı ve...
- Ve...
- Biraz da küstah, diye gülerek tamamladı. Gücenmediniz ya?..
- Kafama bir viski şişesi vursan bile gücenmem, sırıttım. İnsanın sana gücenebilmesi için kalp yerine, göğsünde çakıl taşı taşıması lâzım...
Saate bir göz attım. Daha 11... Gündüzün 11'i. Ne halt edilir ki, bu saatte böyle bir yosmayla. Gece olsa, haydi neyse. Güpe gündüz de su koyuverilmez ya!..
- Ne düşündünüz mister Mayk? diye tatlı tatlı sordu.
- Şimdi, tutup da kafamın içindekileri söylesem, bütün bütün edepsizliğime verirsin, diye sırıttım.
- Ne düşündüğünüzü biliyorum! demez mi?..
- Nedir düşündüğüm?..
- Gerçekten edepsizsiniz mister Mayk, diye güldü. Hem de çok aceleci. Pek çok...
Dükkândaki pikap: "As Time Goodbye" (Zaman geçip gidiyor) şarkısını çalıyordu bu sırada.
- Ya buna ne buyurulur? diye sırıttım. Her şey bana hak veriyor bebek! Evli falan mısın yoksa?..
- Bir kuş kadar serbestim, diye masum bir çocuk tavrıyla konuştu. Hiç değilse, zamanın geçip gitmesini bekleyelim biraz... Şarkıdaki gibi...

- Böyle romantik dümenlere girmek, bendenizi hiç açmaz ama, bu yosmanın hatırı için, bütün bir çiy tavuğu, hem de tüyleriyle beraber yerdiniz..
- Lousiana'lıyım mister Mayk, diye konuştu Cecilia. New York'a, konservatuara girmek üzere geldim. Şan derslerine katılacağım...
- İyi edersin, dedim. New York görsün, artist dediğin nasıl olurmuş! Haftasına varmaz, Broadway'ı dize getirirsin sen bu güzellikle bebek!...
Yemeklerimizi yedikten sonra, tekrar caddeye çıktık...
- Ne zaman buluşuyoruz?.. Diye sordum ayrılmadan önce...
- Ben sizi ararım Mayk, dedi. Belki, hemen yarın ararım...
- Yarını iple çekeceğim, diye sırıttım. Günün ilk saatlerinde eve telefon et ki, uyanır uyanmaz sesini duyayım, içim açılsın...
- Oh... Mayk, Mayk... Gerçekten edepsizsin sen, diye güldü...
Peşinden uzun uzun baktım...
Öyle bir yürüyüş ki, hep size doğru gelmesini istersiniz... Gidişine can dayanmaz...
Öyle bir yürüyüş ki, bir görün, bir daha unutamazsınız...
Ellerimi pantolonun cebine soktum, caddeyi arşınlamağa koyuldum... Benim külüstür olmalı şimdi altımda... En tehlikeli dönemeçleri 90'la dönmeliyim... Ancak heyecanımı yatıştırabilirim.
- Bana bir viski ver güzelim, dedim Velda'ya...
- Pek heyecanlısın Mayk!.. diye mânalı manalı konuştu; Sen böyle heyecanlandın ha!..
Kadın milletindeki şu önsezi'ye pes doğrusu!..
- Senden başka hiçbir dişi beni heyecanlandıramaz bebek.
- Atma, diye lâfımı kesti. Senin ne mal olduğunu ben bilmezsem, kimse de bilmez... Yutmuyoruz bu palavraları Mayk...
- Kısa kes şunu, diye homurdandım. Geçen, bir defter vermiştim sana. Harlem'deki emlâkçiden aldığım defter. Çıkar şunu bakalım, bir göz atacağım...
- Bunca işin arasında çapkınlık etmeden de geri kalmazsın, diye mırıldanarak, dosya dolabını açtı, defteri uzattı...
Viskiyi yudumlarken, defterin sayfalarını çevirmeğe başladım. Arıyoruz bir şeyler. Bulacağız, burada bulamazsak, hiçbir yerde bulamayız. Üç, dört sayfa çevirdim. Hah, tamam... Tamam ya; hem de nasıl; tahmin edildiği üzere!...
Viskiyi bir diktim ki, Velda da şaştı kaldı!...
- Eni konu heyecanlanmışsın şef, diye tatlı tatlı sırıttı. Çek bir tane daha...
- Hay ağzını öpeyim dedim. Doldur bir tane daha. Olur iş değil be!...
Böylesi de görülmemiştir. Bu entrikacı, zekâsını başka işlerde kullansaydı zararı nispetinde faydalı olurdu cemiyete namussuz!. Gel gör ki, hergelelikten başka şeye işlemiyor kopasıca kafası namussuzun...
- Al şunu güzelim, dedim. İyice sakla onu. Zaman zaman işimize yarayacağa benzer!...

İkinci viskiyi de yuvarladıktan sonra, kırkbeşliği çıkardım, bir güzel temizleyip yağladım. İki adet hergelenin canına okuyacaktım bu gece onunla...
İki adet hergele ki, cins mi cins. Eşi varsa domino!...

* * *

Gece, New York'un kaldırımlarına çökünce, ağır ağır yola koyuldum. Çin mahallesine gidiyorum. İki hergeleyi göreceğim orada. Görecek ve iki lâf edeceğim. William Peck'le Hugh Carter bunlar... Tanrı yardımcıları olsun!...
Niyetim bozuk. Şu hâle göre, başsavcının bizden kırkbeşliklerle, özel dedektif ruhsatnamelerini çifter çifter istemesi gerekecek. Caddeleri, sokakları geçtim.
Bütün varlığımla, sıkılı bir yumruk hâlindeyim. Kalleş herifler bunlar! Dostlarına, en yakın arkadaşlarına bile kalleşlik yapacak tıynette insanlar!...
Çin mahallesi uzaktan göründü nihayet. Dar sokaklarına daldım Çin mahallesinin... Hafiften bir de yağmur başladı. Burada, öyle yerler var ki; hangi hergeleyi çevirip azıcık tartaklasan, dilediğini öğrenebilirsin... Tabii, bu çeşit herifleri konuşturmanın yollarını bilirsen...
"Sarı Nehir" meyhanesinden içeri daldım. Beklemeğe, hele boş lâf etmeğe, ne niyetim var, ne de zamanım...
Köşedeki masalardan birinde, kısa boylu, gözleri fıldır fıldır dönen, zayıf bir herif oturuyor. "Sıçan Lucky" bu. "Lâğım Faresi" de derler. Yapmadığı hergelelik, tanımadığı uğursuz yoktur bunun.
Dört beş adımda herifin önüne dikildim mezar taşı gibi. Kalkmağa davrandı beni görünce. Tüyer ha. Fare gibidir namussuz!..
- Dinle beni Lucky, diye homurdandım. Soracaklarıma en kısa yoldan cevap vermezsen, anandan doğduğuna pişman ederim seni. İki hergele arıyorum. Biri William Peck, öbürü Hugh Carter. Şimdi söyle bakalım, nerede bulabilirim bu herifleri.
Lucky, bir iki yutkunduktan sonra:
-Çin-Ting otelinde, dedi. Pansiyon oturuyorlar orada. Odalarının numarasını bilmiyorum...
Ensesini bıraktım, iskemleye yığılıverdi teres!..
- Kolay dedim. Nasıl olsa buluruz.
"Sarı Nehir" meyhanesinden çıkar çıkmaz, yürüdüm, iki sokak geçtim, Çin-Ting pansiyonuna gelince, holde bir iskemlede uyuklayan Çinliye:
- Uyuma, çuval ağzı aç, diye sarstım. William'la Hugh'un odaları nerede? Konuş bakalım...
Herif, uyku sersemliği içinde, gözlerini kırpıştırarak:
- Üçüncü kat, dedi. Sapacak sağa. 8 numara. Orada mister William, orada mister Hugh...
- Tabii orada olacaklar, diye homurdandım. Ama az sonra da yerlerinde yeller esecek tereslerin...
Merdivene doğruldum, basamakları ikişer üçer atlayarak üçüncü kata çıktım. Odaların numaralarını takip ederek koridoru geçtim. 8 numaralı odanın kapısına gelince düşünmedim bile. Kırkbeşliği sağ elime aldım, kapıyı omuzladığım gibi daldım içeri...

İçeride, iki adet hergele vardı ki, şaşkına döndüler beni görünce. Silahlarına bile davranmağa vakit bulamadılar köpoğulları...
- Söyleyin bakalım, hanginiz Hugh, hanginiz Williams? diye sırıttım. Mamafih, hepsi bir. Çünkü, nasıl olsa, az sonra hep beraber cehennemi boylayacaksınız!..
- Kimsin sen? diye sordu biri.
- Mayk Hammer kulunuz, diye sırıttım tekrar. Ne o? Pek memnun olmuşa benzemiyorsunuz?..
- Bizden ne istiyorsun? diye homurdandı öbürü.
- Şimdi öğrenirsin. Numara yapmağa kalkma, insan bir sefer tongaya basar. Ne çeşit herifler olduğunuzu da biliyorum... Hugh musun sen?..
- Williams, diye homurdandı herif. Kısa boylu, it bakışlı, saç sakal karma karışık, ayı gibi bir şeydi. Öbürü, biraz daha uzundu ondan. Onda da, saç sakal, leylek yuvası.. Hugh olacaktı bu...
- Beni dinleyin, diye devam ettim. Öğrenmek istediğim bazı şeyler var ki, beni fena hâlde ilgilendiriyor. Bu, şu demektir ki yavrular, yolu yok öğreneceğim bunları. Kafama koymuşum bir kere...
- Sor bakalım, dedi. Williams, ne ki biliyorsak söyleriz...
- Söyleriz, dedi Hugh...
- Ama, yalan söylerseniz köpoğulları... diye homurdandım. Masal okursanız... Vakit kazanıp beni kalbura çevirmek istersiniz...
Bir isim söyledim ki herifler buz kesildiler...
- Tanıyor musunuz onu? diye sordum.
- Tanıyoruz, dediler.
- İkiniz de tanıyor musunuz? Ona dair bazı şeyler biliyor musunuz?
- Biliyoruz, dediler.
- Şu hâlde, tekiniz kâfi, dedim. Ve sen hiç de hoşuma gitmiyorsun Williams. Seni temizleyeceğim ilk evvel!..
Kırkbeşliği doğrulttum:
- Ateş etme, diye dize geldi herif. Çekme tetiği. Anlatacağım tekmil. Hugh bilmez benim bildiklerimi. Ben daha çok şey bilirim ondan. Çekme tetiği!...
Enayi miyim? Çeker miyim tetiği? Herif nalları dikince, kimden ne öğreneceğiz?
- Konuş o hâlde, dedim. Doğru lâf et, hem. Bu meret elimde oldukça, tetiğe asılıvermek işten bile değil. Anlat bakalım...
Herif anlattı bir şeyler. Anlattı ama, doğru anlattıkları...
Hugh da, doğruluyor. Williams konuştukça. Herifçioğulları öyle korkuyorlar ki, biri yalan söylese, hemen açıklayacak öbürü.
Herifler anlattılar anlatacaklarını. Başka edecek lâfları kalmayınca:
- Caydım, diye konuştum. Canınızı cehenneme göndermekten vazgeçiyorum şimdilik. Yalnız, şunu aklınızdan çıkarmayın ki, her an olabilir bu, siz hancı ben yolcuyken... Şimdi,

size soracak o.... Hesap soracak... "Gelmedi!" dersiniz, anladınız mı? Ben, gelmedim bu gece buraya.... Ve siz söyleyin, "Atlattık!" deyin. Canınıza okur alimallah ikinizin de... Susun en iyisi, dilinizi tutun... Şunu da unutmayın ki, bana madik atmağa kalkarsanız sonunu siz düşünün artık... Tekrar söylüyorum. Ben gelmedim bu gece buraya!.. Ve siz, bana hiçbir şey söylemediniz... Neticeyi değiştirmez bu..
Ölülerin bildikleriyle, canlıların öğrenmedikleri müsavidir çünkü...
Herifleri korku ve şaşkınlıktan dizlerinin bağı çözülmüş bir halde, orada bırakarak dışarı çıktım...
İşin hem sonuna gelmiştik, hem de başlangıcındaydık!.. Tuhaf bir durum!...

- 8 -
SARI KASIRGA

Uyandığım zaman, günün ilk ışıkları odanın içine yayılmıştı ve telefon hâlâ çalıyordu... Açtım; yeryüzünün en tatlı sesi:
- Hello mister Mayk, diye konuştu. Hatırladınız mı beni?...
- Seni unutmağa imkân var mı?.. diye sırıttım. Seni bir gören, ömrünün sonuna kadar unutamaz... Ne var ne yok bebek?...
- İyilik Mayk... diye tatlı tatlı konuştu Cecilia; neler yaptınız bakalım dünden beri?
- Bazı ufak tefek işler gördüm, ehemmiyetsiz şeyler...
- Ya bu akşam Mayk?...
- Bu akşam, emrinize amadeyim güzelim... Zaten söz verdim sana... Kaçta buluşuruz Cecilia!..
- Kaçta mı?.. Dur bakayım Mayk, saat 20 iyi mi?..
- İyi ya... Tam 20'de şu halde... Nerede buluşuyoruz?..
- 42'nci sokakta sakin bir yer biliyorum... Orada buluşalım; "The Cabin.." de. Saat tam 20'de bekleyeceğim seni... Tamam mı?...
- Tamam Mayk... Saat 20'de o halde...
Telefonu kapadım...
Keyfimden üç adet parende attım yatağın içinde.
Sonra da, giyinir giyinmez sokağa fırladım...
Bir ıslık tutturmuş yürüyordum ki, olduğum yerde çakılıverdim birden bire...
Bir Cafe-bar'ın önünden geçiyordum bu sırada...
Açık kapıdan içeri bakınca, bir masada üç kişinin oturduğunu gördüm... Yana çekildim hemen... Ve bir müddet içerisini gözetledim.
Vay namussuz vay...
Cüret diye buna derler işte!...
Sağında ablak suratlı, pardesülü, şapkalı bir herif...
Solunda da, tanımadığım, esmer bir kadın, ablak suratlı herifin anlattıklarını dikkatle dinliyor... Ve, o...
Başı hafifçe öne doğru eğilmiş, dalmış gitmiş...
Ne mel'anet düşündüğünü tanrı bilir...
Bir an, kırkbeşliğe asılıp, herifin beynine iki kurşun göndermek geldi içimden...

Sonra, kapının önünden hızla geçerek, büronun yolunu tuttum... Ablak suratlı herifin hali aklımdan çıkmıyordu. Sol elini ileri doğru uzatmış. Bir şey parçalayacakmış gibi bükmüştü parmaklarını...
Büroya gelince:
- Şu emlakçının defterini ver hele... dedim Velda'ya.
Kız, defteri uzatınca bazı notlar aldım. Vaziyet gitgide bütün bütün matrak bir hâl almağa başlıyordu. Öğleye doğru bürodan ayrıldım. İçimde, biraz hareket yapmak için önüne geçilmez bir arzu vardı. Huyum kurusun, böyle anlarımda, ya 90 kilometreyle viraj almalıyım, yahut da dövüşmeliyim. Cebimde Kent Gallico hergelesinin defterinden alınmış üç beş adres var ki, akşama kadar nasıl olsa oyalar beni!...
Boşuna bir oyalanma da olmayacak bu! Bu cenabet işin birkaç püf noktası daha var ki, onlar da birkaç hergelenin çenesi dağıldıktan sonra aydınlanacak...
Çin mahallesinin yolunu tuttum doğruca. Çing-Ting'in pansiyonuna gelince, 3'üncü kata çıktım. 8 numaralı odanın kapısını açar açmaz içeri daldım. Hugh, bir divana uzanmış uyukluyor, Williams ise masanın başında viski çekiştiriyordu.
Şeytan çarpmışa döndüler beni görünce. Bir iskemle çekerek oturdum.
- Ne oldu? dedim. Yeni bir haber var mı?...
- Az evvel buradaydı... diye kekeledi Williams...
- Biliyorum... diye sırıttım. Az evvel gördüm onu!...
- Buradaydı... diye tekrarladı Hugh. İstediği neticeyi elde edemediği, yani sizi temizlemediğimiz için küplere bindi!...
- Farkındayım... Arpacı kumrusu gibi pis pis düşünüyordu teres... Demek, beni cehenneme göndermek için plânlar kuruyormuş... Alacağı olsun hergelenin... Şimdi iyi dinleyin beni... Yeni bir şeyler hazırlıyor bu herif... Elbette size de talimat verecektir bu iş hakkında... Akşama doğru uğrayacağım tekrar... Bu gece yeni bir numara yapacağı muhakkak... Ne olduğunu öğreneceksiniz.. Ben de öğrenmek istiyorum bunu...
Ayağa kalkarken:
- Şunu da unutmayın ki, diye ilave ettim. İkinizi birden cehenneme göndermek fikri, hâlâ kafamın içinde dönüp dolanıyor. Ona göre ayarlayın kendinizi...
Çin-Ting pansiyonundan ayrılınca, caddeye çıktım, bir taksi çevirdim:
- Madison Avenue'ye... dedim şoföre. Bas bakalım gaza!...
Az sonra, Madison Avenue'nin bir köşesinde arabayı durdurdun. 405 No'lu apartmandan içeri daldım. 16'ncı kata çıkınca, 6 No'lu dairenin önüne geldim. Kapının yanındaki zile dokundum, az sonra, açık saçık bir sabahlık giymiş, kızıl saçlı bir yosma beni kapıda karşıladı:
- Ebenezer Hall denen herif burada mı? diye sordum kadına. Eğer buradaysa, onunla üç beş lâf etmek isterim...
Yosma, şaşırdı bu lâfım üzerine:
- Sen de kimsin?. diye kekeledi. Hall'den böyle bahsetmek için yürek ister...

- Bende istediğinden âlâsı var... diye sırıttım. Boş lâfı bırak da şu herife söyle gelsin...
Kapıyı itip içeri girdim, holde bir koltuğa kuruldum, bir sigara çıkarıp yaktım... Neye uğradığını şaşıran yosmaya:
- Haydi bebek... Vaktim yok benim... Daha şu senin Ebenezer gibi üç beş hergele var ki, onlara da uğramam gerekiyor...
Yosma, bütün bütün afallamış olduğu halde, dipteki odalardan birine doğru yürüdü, az sonra Ebenezer bulunduğum yere geldi:
- Kısa konuşup gideceğim dedim. Peşin pazarlık edelim seninle, soracaklarıma tam cevap vereceksin. Ne bir eksik, ne bir fazla...
Herif, iri yarı bir şeydi, üzerinde iyi bir terzi elinden çıktığı belli şık bir elbise vardı... Herifi tanımasanız işleri yolunda bir banker zannedersiniz... Halbuki, çalınan taşlar üzerine iş gören hergelenin biridir Ebenezer...
- İşte canına susayan biri... diye sırıttı herif. Kendi ayağıyla ölüme gelen bir biçâre...
- Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum... diye sırıttım. Boş lâfı bırak da soracaklarıma cevap ver...
Herif, keyifli keyifli sırıtıyordu... Beni tanımadığı meydanda... Ama, ben ne mal olduğunu öğrenmişim bu herifin... Ciğerine kadar biliyorum keratayı... Ona gelince... O da, az sonra öğrenecek beni!...
- Sen galiba aklını kaçırmışsın ahbap... diye konuştu herif. Yahut da beni tanımıyorsun... Tanısaydın, benimle böyle konuşulamayacağını öğrenirdin hiç değilse!...
- Senin gibilerle nasıl konuşulması gerektiğini asıl ben bilirim... Milletten yürüttüğünüz pırlantaları yontup yontup başkalarına sattığını ve birer vesile ile asıl taşları sahteleriyle değiştirmek gibi numaralar yaptığını biliriz....
Herif, deliye döndü bu lafım üzerine...
Elini iç cebine atarken, bacaklarına doğru bir dalış yaptım, tabancasını çıkarmağa vakit bulamadı hergele... Bir müddet, alt alta, üst üste boğuştuk... Bu arada iki defa kolumu kaptırdım ve kurtarmak hiç de kolay olmadı... Japonlardan öğrendiğim bütün oyunların karşılığını biliyordu hergele... Ama, bende öyle numaralar vardı ki... Nihayet, ikimiz de soluyarak doğrulduk:
- Gel bakalım... diye sırıttım. Şu işi bir an evvel bitirelim de rahat rahat oturup iki lâf edelim...
- Geberteceğim seni... diye homurdanarak üzerime atıldı. Çiy çiy yiyeceğim seni.
- Demir leblebi gibi midene otururum. Diye sırıttım yana çekilirken... Durumunu hiç de iyi görmüyorum Hall...
Herif yaklaşınca çenesine esaslı bir yumruk salladım ama, oturtamadım iyice... Sıyırdı geçti hafif tertip... Bu, büsbütün kudurttu onu... Kolunun bütün kuvvetiyle öyle bir kroşe çıkardı ki, eğer bunu da savuşturmasaydım, şu anda, yerinde yeller esiyordu Mayk Hammer kulunuzun...

- Belâ mısın be herif?.. diye kükredi Hall.. Cehennemi boylayacaksın biçare...
- Herif dediğin aynen senin gibidir!... diye sırıttım. Belâ olup olmadığıma gelince adamına göre değişir bu... Bazıları için hiç de belâ değilim ben...
Hall, öfkesinden kudurmuş bir halde, en yakındaki iskemleyi kaptığı gibi havaya kaldırdı. Bre aman, iş şakalıktan çıkıyor... Eğer herifi zararsız hale getirmezsem kafamı dağıtacak yolu yok...
- Cehennemi boylamak meselesine gelince... diye devam ettim. Oraya zatınız gideceğiniz için, dostlarınıza da Mayk Hammerin selâmlarını söylemeyi unutmayın...
Herif, şöyle bir an duraladı bu lâfım üzerine...
İskemleyi kavradığı elleri havada kaldı..
Bu vaziyette, midesi tabak gibi meydandaydı...
Yarı gücümü sağıma vererek, yumruğumu midesine gömdüm... Ellerindeki iskemleyi bıraktı, iki kat oldu ve öğürmeye başladı... İkinci bir sağ kroşeyle herifin çenesini buldum... Olduğu yerde bir kere döndükten sonra yere uzanıverdi...
Bütün bunlar olup biterken, bir köşede irileşmiş gözlerle bizi seyreden yosmaya:
- Bir kova su boşalt tepesinden aşağı da kendine gelsin... diye sırıttım. Konuşması lâzım çünkü...
- Öldü mü?.. Ona ne yaptınız?.. diye korkuyla sordu yosma..
- Ne diyorsam onu yap... diye homurdandım... Bu herifte kolay kolay ölecek göz var mı?.. Olsa olsa çenesinden hayır kalmamıştır... Kendi istedi bunu... Getir şu suyu hele...
Masanın üzerindeki sürahiyi aldı geldi, herifin başından aşağı boca ettim suyu... Gözlerini araladı, aval aval bakındı bir müddet...
- Davran bakalım Ebenezer... diye homurdandım, konuş bakalım...
- Kimsin sen?.. diye sordu...
- Söyledik ya... Mayk Hammer adlı biri...
- Benden ne istiyorsun?..
- Soracağım bazı şeylere cevap vermeni... Hem, verdiğin cevaplar da doğru olacak... Sahtesini kabul etmiyoruz... Haydi Hall.. Aklını başına devşir de soracaklarıma cevap ver...
Güçlükle yerinden doğruldu, bir koltuğa çöktü... Kızıl saçlı yosma, bu arada viski bardağı dayadı herifin ağzına... Biraz kendine gelir gibi oldu hergele... Yakasını gevşettikten sonra:
- Nedir soracakların?.. diye homurdandı..
Bazı şeyler sordum herife...
Aldığım cevaplar da, hayli işime yaradı..
İki üç yere daha uğradım ama, bu, birkaç hergelenin çenesini dağıtmaktan başka şeye yaramadı... İstim üstündeydim... Olup bitenler, hele bundan sonra olacak işler, sinirlerimi eni konu germişti...

Harika sarışın Cecilia'nın beni bekleyeceği yere gitmeden evvel, Çin mahallesine uğradım... Williams'la Hugh, orada, Çing-Ting pansiyonundaydılar...
Ölüm korkusu, herifleri oldukları yere perçinlemişti... Kolay mı, can pazarı bu!..
- Ne oldu? diye sordum girer girmez.
- Yine geldi.. dedi Williams...
- Bize yeni bir iş teklif etti... diye konuştu Hugh.
- Ne çeşit bir iş?..
- Bir mücevher işi... Sonunda çok para olan bir iş... Bir cesedi Hudson nehrine atacakmışız... Sonunda çok para alacakmışız!...
- İnandınız mı beyinsiz keratalar... Öyle anasının gözü hin oğlu hin bir heriftir ki o, işini gördürdükten sora, tutar sizi de Hudson'a sallandırıverir... İnandınız mı bu masala...
- Kabul ettik, mecburduk... dedi Williams.. Eğer kabul etmeseydik...
- Eğer kabul etmeseydiniz, sizi en az beşer yıl Şeytan adasında sürüm sürüm süründürecek bazı suçlarınızı polise bildirecekti... Bununla tehdit etti sizi değil mi?.. Yapar mı yapar hem... Bu heriften her şey umulur... Pırıltılı taşlar uğruna, babasını bile ipe verir o.... Böyle ayarsız bir hergele...
- Ne yapmamız lâzım? diye sordu Hugh...
- Gitmezsiniz... dedim. Gitmezsiniz, çünkü bu herifle girişeceğiniz her iş, sizi biraz daha elektrikli sandalyeye veya gaz odasına yaklaştırır...
Elektrikli sandalye lafını duyunca renkleri kül gibi oldu hergelelerin...
- Anlatın bakalım... diye devam ettim. Kimi, hangi kadını öldürecek...
- Mis Marlowe adında bir kadınmış... Bazı kıymetli taşlar satmak bahanesiyle celbedecek kadını... Hesabını görecek sonra da... Kadın, bazı pırlantalarla gidecek oraya... Değiş tokuş yapmak için... Bu bahaneyle çağırdı kadını...
- Ne zaman olacakmış bu iş?..
- Bu gece... Ne zaman olacağını Tanrı bilir... Kadın geceyi orada geçirecek...
- Vay namussuz vay... diye homurdandım. Sistemli, plânlı, eni konu profesyonel bir katil köpoğlusu. Canına okuyacağım onun... Beynini dağıtacağım namussuzun... Siz de, yerinizden kıpırdamayın tabansız keratalar. Size evvelce verdiği emri yerine getirmekte devam edin, yani buradan ayrılmayın...
Saate bir göz attım: 19.30...
Bu heriflerle çene çalarak vakit kaybedecek değildim... Cecilia beni beklemek üzere "The Cabin"e gelecekti nerdeyse... Ve, böyle yorucu bir günden sonra bu sarışın bebekle dalga geçmeği hakketmiştim çoktan... Öğreneceğimi de, öğrenmiştim zaten...
- Dediklerimi unutmayın... diye tembihledim çıkmadan önce. Bu heriften binde bir ihtimalle de olsa paçayı kurtarabilirsiniz ama, benden asla..

Çin mahallesinin dar, yamru yumru ve çoğu loş sokaklarını geçtikten sonra, ışıklı caddeye çıktım, bir taksi çevirerek atladım:
- Broadway'a... dedim herife. "The Cabin" kokteyl salonunda duracaksın.
Yola koyulduk...
Kafamın içi uğul uğul....
Ve, bu gece olanlar olacak...
Vaktinde yetişmeliyim...
Yoksa birtakım kıymetli taşlar uğruna cenneti boylayacak şu Mis Marlow...
Vaktimiz var daha...
Yarı gecede gerçekleştirecek menhus plânını çünkü... Ve, yarı geceye daha epey zaman var... Bir çok işler sıkıştırılabilir bu zamana... Cecilia ile sevişilebilir meselâ... Yahut dörder dakikadan üç round dövüşülebilir... Veya, altınızda esaslı bir araba oldu mu, yüzlerce kilometreyi normalden daha az bir zamanda kat edebilirsiniz...
Bunları düşünüyordum ki, şoför:
- "The Cabin..." dedi. Geldik Mister...
Parasını vererek herifi savdım...
En yakın telefon kulübesine gittim önce... Bizim külüstürün bulunduğu garajı açtım, makinist Bob'u istedim, az sonra karşımızdaydı bizim oğlan:
- Beni dinle Bob... dedim. Bol benzin koy bizim külüstüre... Sonra yağ da koy yeteri kadar... Ve, "The Cabin"in önündeki parking'e bırak onu... İhtiyacım olacak ona bu gece... Anladın mı dediklerimi?
- Anladım Mister Mayk... Broodway'de değil mi bu "The Cabin..." dediğiniz yer...
- Tamam... Şimdilik eyvallah Bob...
Bu işi de hallettikten sonra, Cecilia'nın beni bekleyeceği kokteyl salonuna daldım. Hemen de tenhaydı salon... Bir yandan da, Cecilia gibi bir bebeğin, böyle sıkışık bir zamana rastlamasına da içerliyordum... Kötü bir tesadüftü bu gerçekten... Ne halt edeyim ki, başka çâre yok...
Dipte bir masaya çöktüm, saate bir göz attım. On dakika var bebeğin gelmesine...
Bir viski söyledim ve beklemeğe koyuldum...
Az sonra, salonun kapısından göründü Cecilia...
Hey Tanrım... Ne gelişti o!...
Birçok kadın beklemişimdir böyle şimdiye kadar...
Ve, birçok kadın gelmiştir böyle...
Ama, bunların hiçbiri Cecilia'nın yerini tutamaz... Hiçbiri...
Salona göz gezdirince beni gördü ve bulunduğum tarafa doğru yürüdü... Masama yaklaşınca doğruldum ve göğsünü bütün çıplaklığıyla meydana koyan açık tuvaleti içinde bu şahane güzelliği seyre koyuldum...
Aptallaştığımı gören Cecilia:
- Ne o?.. Pek şaştınız Mister Mayk... diye tatlı tatlı güldü. Garip bir şey mi var bende?..

- Harikulâde birşey var... diye sırıttım. Mark Antuan'da Kleopatra'yı gördüğü zaman bu hâle gelmiştir...
- Oh çok şakacısınız Mayk.. diye güldü.. Karşılıklı oturduk...
- Az kaldı gelemiyordum, diye konuştu Cecilia. Bir baş ağrısı ki, sormayın... Sizi bekletmemek için kalktım geldim... Mamafih, iyiyim şimdi... Siz ne âlemdesiniz Mayk?
- Bütün günü seni düşünmekle geçirdim... diye sırıttım... Bütün günü...
- Ne içiyoruz?.. diye sordu gülerek.
- Viskiden şaşma... dedim. Güzel gecelerin başlangıcında daima viski içmeli...
Garsona iki viski söyledim, karşılıklı kadeh kaldırırken, kol saatime göz ucuyla baktım:
20.15...
Köşede, küçük bir caz vardı...
Ağır bir slow'a başlayınca, salonun ışıkları söndü:
- Dans edelim Mayk... dedi, Cecilia. Dansa bayılırım ben...
- Kalkalım... dedim. Bazı ahvalde hiç de kötü bir şey değildir şu dans denen nesne?
Piste doğru yürüdük... Kollarımın arasına aldım Cecilia'yı... Böyle harikulâde bir sarışının kollarımın arasında bulunması, keyfimden deli ediyordu beni... Mübarek dans etmiyor, bir duman gibi kıvrılıp bükülüyor kollarımın arasında...
Kolay kolay unutulamayacak güzellerden Cecilia...
Bir tanıyan, kırk yıl tiryakisi olup çıkar.
Dans sona erdikten sonra yerlerimize döndük...
- Senin kollarının arasında bulunmak insanın aklını başından alıyor Mayk!... Demez mi?..
Ne hâle geldiğimi varın siz tahmin edin..
- Benim söylemeğe hazırlandığım lâfları konuştun... diye sırıttım... Sen insanı deli edersin bebek...
Masanın altında, dizlerini dizlerime sürtmeğe başladı... Bakışları bir tuhaflaşmıştı. Burun delikleri, ihtirasla kalkıp iniyordu... Kadınların bu halini pek iyi bilirim ben...
Birer viski daha yuvarladık...
Saat 20.45...
Mesut neticeye bir an evvel ulaşmak istediği her hâlinden belli Cecilia'nın...
Ben de aynı fikirdeydim onunla!..
"Neticeye bir ân evvel ulaşmak!.."
- Kalkalım Mayk... diye soludu Cecilia ikinci viskiden sonra. Götür beni... Daha yalnız, daha sakin bir yere götür beni...
Durdu ve ilâve etti - Böyle bir yer biliyorum Mayk... Bana gidelim... Bol viski var evde... Baş başa olacağız orada... Baş başa... Yalnız, gidelim Mayk...
- Gidelim... dedim... Baş başa kalalım Cecilia... Doğrusu yapılacak en akıllıca hareket bu bebek...

Hesabı ödedim, kalktık, dışarı çıkınca, az ilerideki parking'e bir göz attım. Bob, dediğim yere bırakmıştı bizim külüstürü.
- Gel Cecilia... dedim. Benim araba parking’te... Pek lüks bir şey değildir ama, ne de olsa işe yarar bazı bazı...
Arabaya doğru yürüdük, kapısını açtım bizim külüstürün, girip direksiyona geçtim, Cecilia da yanıma oturdu... Ve oturur oturmaz çıplak kollarıyla sarılıverdi bana... Neye uğradığımı şaşırdım önce... Dudakları benimkileri örttü. Uzun uzun öpüştük...
Hayatımda pek az kadının, böyle Cecilia gibi, bir dişi kaplan ihtirasıyla kucakladığını sanıyorum...
- Mayk... Oh, Mayk... diye inledi. Gidelim bir an önce...
- Ya, başka ne yapacağız ki?.. dedim, gaza bastım, yola koyulduk...
Şu anda kafamdan geçenleri Cecilia bilseydi...
- Sağdaki sokaktan Mayk...
Sağdaki sokağa saptım... Yolları Cecilia tarif ediyor...
Black Walley'e doğru gidiyoruz... Evi o civarda demek ki Cecilia'nın...
Dar, karanlık bir sokaktan, süratli gitmeğe imkân olmadığı için, yavaş yavaş ilerliyorduk...
Bir elektrik fenerinin aydınlığı altında, ıslak sokak bomboş uzanıyor...
Bir köşe döndüm ve... Frene bastım, araba zınk... diye stop etti...
Köşeden üç kişi peyda olmuştu. Farların ışığında, ellerindeki tabancalar pırıl pırıl parlıyor hergelelerin. Şapkalarını gözlerine kadar indirmişler. İri yarı üç herif. Dudaklarında pis sırıtışlar. En öndeki arabaya yaklaştı:
- İn bakalım aşağı, diye kalın, hırıltılı bir sesle konuştu. İn, yoksa delik deşik ederim seni...
Cecilia, korkudan irileşmiş gözlerle bana sokulmuştu.
- Kim bunlar Mayk? diye sordu. Ne istiyorlar bizden?..
- Anlayacağım, dedim, herife döndüm. Geliyorum, dedim...
Arabanın kapısını açar açmaz öyle bir fırlayış fırladım ki, bütün vücudumla beraber, kafamı midesine gömdüm en öndekinin.
Herif, yere yuvarlanırken, tabancası elinden fırladı, kaldırımın üzerine uzanıverdi teres!..
- Var mı başka iştahlısı? dedim heriflere dönerek. Canına susayan beri gelsin!...
Hırsımdan ne halt ettiğimin farkında değildim. Heriflerin ellerindeki, değil uçlarına susturucu takılmış 11.25'likler, hafif makineli tüfekler bile olsa, tereddütsüz atılırdım.
Geride duran, iri yarı herif, ağzından köpükler saçarak, kudurmuş bir hayvan gibi saldırdı. Gecenin bu sessiz saatinde mahalleyi ayağa kaldırmamak ve polisin dikkatini çekmemek için, silâhlarını kullanmağa niyet etmedikleri anlaşılıyordu ki, bu da benim işime yarıyordu...
İri yarı herif üzerime gelirken, suratının ortasına yumruğu yapıştırdım. Burun falan kalmadı herifte. Tekmil

yamyassı oldu suratı. İnim inim inleyerek kaldırıma yığıldı teres!...
Bu arada, en geride duran herif de yaklaşmış bulunuyordu iyice. Ayı gibi bir şeydi. Bundan daha irisini Central Park'taki hayvanat bahçesinde bile bulamazsınız.
- Gel bakalım, diye homurdandım. Mideni en az bir ay işlemeyecek hâle getireyim senin de...
- Geberteceğim seni!...
Diye kükreyerek, üzerime atıldı herif. Yağmurun altında boğuşmaya başladık. Bu, ötekilerine benzemiyor. Ringlerde eldiven çürütmüş bir boksör olduğu ayak oyunlarından belli. Ağır sıklette dövüştüğüne de kalıbımı basarım...
Yaradana sığınıp midesine bir yumruk gömdüm. Suratıma bakıp tatlı tatlı sırıtmaz mı?..
Bu gibi ahvalde, Jimmy MacLarnine gibi dövüşeceksin. Boksa az buçuk meraklı olanlar, bu, yirmi yıl evvelinin ünlü tüy sıklet boksörünü hatırlarlar. Pire gibi çevik, sarı bir oğlandı Jimmy. Hatta bir gün, bir iddia üzerine, dev gibi bir ağır sıklete karşı ringe çıkardılardı Jimmy'yi. Oğlan, ayak oyunlarına başlayınca, ağır sıklet apıştı kaldı. Ringin bir köşesine sıkıştıramıyordu ki Jimmy'yi, hesabını görsün...
Jimmy de, açık buldukça yapıştırıyordu yumruğu. Herifin midesine midesine veriştirip geri çekiliyordu; şimdi benim yaptığım gibi...
Ben yumrukları veriştirdikçe, herif keyfe geliyor bayağı. Uzun zamandır antrenman yapmamış olmanın veya ringden uzak kalmanın acısını mı çıkarmak istiyor ne?.. Bir ara kora kor girdik...
"Brek" dedikten sonra, ayrılırken, çenesinin ucuna, Mac Larnine stilinde bir aparkat çıkardım. Kendi de beğendi bunu. Lâkin buna öyle esaslı bir swing’le cevap verdi ki, yaslanmak için, ring halatı aradım etrafımda.
Yağmuru falan unutmuş, keyifle dövüşüyorduk. Vaktim olsaydı daha da uzatırdım ama, yapılacak yığınla iş var bu gece.
Formunda değilsin babalık, dedim herife. Mamafih deminki swing için seni tebrik ederim. Bir bak bakalım, şu bizim direkt nasıl?..
Tam eskiv edeceği sırada bir solla girerek elini yana ittim, sağla, öyle esaslı, teknik şiir gibi bir direkt çıkardım ki, nakavt oldu herif. Tatlı tatlı sırıtarak kaldırımın üzerine yığılırken:
- Bu iş de böylece bitti, dedim kendi kendime. Amma da hareketli bir gece ha... Can, baş üstüne böylesi...
Arabaya doğru yürüdüm. Cecilia beni şaşkın şaşkın süzüyordu. Eni konu ıslanmıştım bu arada. Kapıyı açtım, direksiyona kuruldum...
Çenemin sızısından gayri sıkıntım yoktu. Joe Louis'in bile böyle sıkıntıları olmuştur.
- Mayk, diye sıcak sıcak konuştu Cecilia, Mayk, heriflerin hepsini tepeledin ha?..
- Olacağına bak, diye sırıttım. Tepeledim zahir, Kafam kızdı mı, hiç şakam yoktur hani...

- Ama, onlar üç kişiydiler...
- Olsun; üç veya beş. Fark etmez.
- Ne istediler senden Mayk?..
- Kim bilir? Belki sade onlarca bilinen bir sebep vardır. Eni konu ıslandım Cecilia. Basıp gidelim buradan. Sen şu yolu tarif et hele...
Üstüm başım sırılsıklam. Gel gör ki kurutmağa falan da vakit yok. Saate bir göz attım: 21.30...
Zaman var daha ve bu zamanın içine neler sığdırılır neler. Köşe başlarını kollaya kollaya, kazasız belâsız Lenox Avenue'ye geldik nihayet. Büyük bir binanın önünde indik...
- Burada otururum, dedi Cecilia. 11'inci katta. Girelim Mayk!..
Asansör bizi 11'inci katta bırakınca, koridoru yürüdük, 23 numaralı dairenin önünde duran Cecilia, çantasından çıkardığı küçük bir anahtarla kapıyı açtı. İçeri girdik... Nedense, bir pansiyonun iğreti havası vardı burada...
- Şömineyi yakayım, elbiselerini kurut, dedi Cecilia. Hastalanacaksın Mayk.
Önümde durdu. Garip parıltılarla dolu gözlerini, gözlerime dikti, kollarını boynuma doladı:
- Mayk, diye soludu. Mayk, tanıdığım erkeklerin en müthişisin sen...
Yarı aralık nemli dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bir alev dalgası bütün vücudumu kapladı sanki. Bu sarışın kasırgaya tutulmamak için, taş olması lâzım insanın... Bir müddet böyle kaldık...
Cecilia'yı kollarımın arasında sıkarken duyduklarımı anlatabilmem için yıllanmış bir ruhiyatçı olmak lâzım. Benim ise şu anda ne ruhlarla, ne de ruhçularla uğraşacak hâlim yok. Saatler geçip gidiyor. Cecilia, beni kolay kolay bırakacağa benzemiyor. Göğsü ihtirasla inip kalkarken, bakışlarında aynı tuhaf pırıltılar yanıp sönüyor.
- Soyun Mayk, dedi. Çıkar üzerindekileri! Ateşi yakacağım, üşüyorum Mayk! Sarıl bana!..
- Her iki işi bir arada nasıl yapabilirim ki? Diye sırıttım. Önce hangisinden başlayacağız?..
Omuzuma doladığı kollarını çekti. Ahenkli bir yürüyüşle şömineye doğru gitti, kuru odunları tutuşturdu:
- Şimdi de soyun Mayk, diye ihtiras dolu bir sesle konuştu. Çıkar üzerindekileri!.
Ceketi çıkardım, koltuklardan birinin üzerine bıraktım. Cecilia, gözleri parlayarak:
- Ver onu bana Mayk, dedi Kurutayım şöminenin önünde. E,. Şey.. Şu askını da çıkar Mayk. Gömleğini ver. Oraya kadar yağmur işlemiş...
Bizim emektar kırkbeşliğin muhafazasıyla beraber asılı durduğu askıyı da çıkardım ve olduğu gibi uzattım. Bizim kırkbeşliği takım taklavat eline geçirince bir tuhaflaştı birdenbire Cecilia. Silâhı kılıfından çıkarıverdi, şimşek gibi bir hareketle... Ve bana doğrultarak, kinden kısılmış bir sesle:

- Kıpırdama Mayk, diye konuştu. Küçük bir hareket yapayım deme. Günlerden beri bu ânı kolluyordum Mayk!...
- Biliyordum, diye sırıttım. Başlangıçtan beri farkındaydım bunun..
- Gebereceksin, diye devam etti. Bu sefer kurtuluş yok Mayk. Ne tuhaf değil mi?.. Kendi silâhınla hem de. Ucuna susturucu takılmış emektar kırkbeşliğinle. Göbeğine ateş edeceğim Mayk. Senin usulündür bu...
- Ağlatacaksın beni; diye sırıttım tekrar. Pek acıklı bir sahne bu. Biçare Mayk Hammer, bir yosmanın eliyle cenneti boyluyor. Asıl bakalım tetiğe. Bir an evvel olsun bitsin bu iş...
Bir kahkaha koyuverdi yosma. Montrose-New York yolunda duyduğum şeytan gülüşü idi bu...
- Canın cehenneme Mayk!...
Dedikten sonra, tetiğe dokundu. Dokundu ama, nafile. Bir "Çıt!" sesi çıktı namludan kurşun yerine... Cecilia, elindeki silâha dehşetle bakarken:
- Böyle bir halt edeceğini bildiğim için, silâhı boşalttım evvelden, diye konuştum. Bir punduna getirip onu ele geçireceğini tahmin etmiştim. Partiyi kaybettin bebek...
Hırsından delirecek hâle geldi yosma...Kolunun bütün gücüyle fırlattı kırkbeşliği...
Bizim emektarı havada yakalayarak, pantolonumun cebinden çıkardığım şarjörü sürdüm hemen. Bu sefer, yosmanın tam göbeğine doğrulmuş bulunuyordu bizim kırkbeşliğin namlusu!..
- Geç, otur şu koltuğa bakalım, dedim Cecilia'ya. Kendi tarzımda yargılamalıyım seni cehenneme göndermeden önce. Mamafih, eğer uslu durursan fikrimi değiştiririm belki de...
Deminki kin ışıltısının yerine bir ümit parıltısı vardı Cecilia'nın gözlerinde. Elleriyle koltuğun kenarını tutarak, yavaş yavaş oturdu:
- Öyle karışık, meret bir iş ki, neresinden başlayacağını kestiremiyor insan... diye konuştum. Şeytan gelse içinden çıkamaz... Monkey Kane denen bir itoğlu iti üzerime saldırtarak başladınız işe... New York'un en kalabalık caddesinde üzerime ateş açtı hergele... Açtı da tutturamadı kurşunları... Bırak ki, biz de tutturamadık... Bu arada zavallı Hawkins'in siyah Opel'ine atlayıp, içindekileri öldürmekle tehdit ederek paçayı kurtardı namussuz.. Sonra da New-Jersey asfaltı üzerinde, içindekileri öldürüp, arabayı parçalayarak bir kaza süsü verdi cinayetine... Ben, Monkey Kane hergelesini araya durayım, peşimi gölgem gibi takibe koyuldunuz bu sefer... Monkey'in yerini yurdunu bilen birisini ele geçirmek için gittiğim batakhanede, üzerime ateş açtılar... Kim miydi bu... Bunu da biliyorum, hiç merakın olmasın... Ve bütün bunlar, Mangnum'a ait pırlantayı East Bank'tan yürütebilmek için birer hazırlıktı... Beni cehenneme gönderdikten sonra, rahat rahat görecektiniz işlerinizi... Bütün bu olup bitenlerden sonra, ortalıkta birtakım hergeleliklerin, bazı numaraların döneceğini hissetmiştim.

East Banktaki soygunculuk ve Mangnum'a ait kıymetli taşın çalınması, hislerimde yanılmadığımı gösterdi... East Bank'ın müdürü Horace Sullivan anlattı hırsızlığın nasıl yapıldığını: Pek garip bir şeydi bu: Ne alârm zilleri çalmış ne de kimsenin haberi olmuştu, nasıl oluyordu bunlar? Akıl alır gibi değil... Çünkü, her şeyi aylarca evvel tertiplemişti namussuz... Mangnum'un bu belâlı taşı East Bank'ın emânet kasasına bıraktığını haber aldığı günden beri... Hırsızlık esnasında alârm zilleri çalmamıştı. Çünkü, gece bekçisini elde etmişti namussuz... Kuvvetli bir pistonla, eski kasa hırsızı John, (yani öldürülen gece bekçisi) East Bank'a gece bekçisi olarak yerleştirilmişti... Bu işe tavassut eden kimse, herifin ne mal olduğunu bilmiyordu... Taşın çalındığı gece, tayin edilen saatte, o, East Bank'a geldi... John, kapıyı içeriden açtı ona... Doğruca emanet dairesine gittiler... John, bankadaki hizmeti(!) esnasında boş durmamış, pırlantanın bulunduğu kasanın şifresini öğrenmişti... Öğrenmeseydi bile mesele değildi bu... John, her çeşit kasayı kolayca açardı... Nitekim şifreyi öğrenmiş bulunan John, en küçük bir zorluğa rastlamadan kasayı açtı... Monkey Kane ve John, taşın haşmetli duruşu karşısında, bir müddet gözleri kamaşarak bakakaldılar... Öbürü, direktifleri veren hergele, elebaşı, bu işi Monkey'e havale etmiş, beni gebertmek zevkini de kendine ayırmıştı.. Tam Jones hergelesinin ağzından lâf alacağım sırada, bulunduğum batakhanede üzerime bir kurşun yollayıp basıp giden de oydu... Monkey, pırlantayı aşırırken, o inine çekilmişti bile...

Neyse... Ona da sıra gelecek... Monkey'le John'a dönelim... Pırlantanın büyülü ışıltısı karşısında bir müddet kendilerinden geçtiler enayiler.... Kocaman bir servet, az ötelerinde duruyordu... Monkey, pırlantayı aldı. Pazarlığa göre, John, pırlantayı Monkey'e teslim eder etmez, 1.000 dolar alacaktı... Bu parayı istedi John... Karşılığı da bir kurşun oldu bu isteğinin... Elebaşı olacak hergelenin de talimatını yerine getirmiş oluyordu bu suretle Monkey: On bin dolar yerine, ölüm!...

Pırlantayı alarak, geldiği gibi, hiçbir maniaya rastlamadan çıktı gitti Monkey...

- Mayk...Dinle beni...

- Lâfımı bitirmedim ki daha... diye sırıttım. Yargılamayı sona erdirmedim ki!.. En can alacak yerine geldik hem... Dinle de için açılsın... Pırlantanın çalınmasından bir gün sonra, East Bank'ın birinci derecede hissedarı ve müdürü biçare Horace Sullivan, yel yepelek, yelken kürek çıkageldi!.. Mangum'a ait pırlantanın çalınmasıyla deliye dönmüştü biçare.. Yana yakıla anlattı bana hâdiseyi... Daha başlangıçta huylandım Cecilia... Bu meret işte Monkey denen hergelenin parmağı olduğu gün gibi aşikârdı... Monkey'i ele geçirmeğe de can attığım cihetle kabul ettim bu işi... Yoksa barut kokuları arasında hoşça vakit geçirmek varken, tutup da böyle Nat Pinkerton'vari işlere girişir miydim ben?..

- Mayk... Beni dinle...
- Sen beni dinle asıl... Bak ki, neler anlatacağım... İşi üzerimize aldıktan sonra da, gırtlağımıza kadar belâya battık tekmil. Archibald MacWilliams adıyla tehdit mektupları mı almadık!... Şu biraz evvel kaldırıma uzattıklarım gibi bizi cehenneme göndermeğe heveslenenler mi olmadı?.. Ne numaralar, ne numaralar!... Bu arada, Skippy denen mendeburla da çatışıyoruz... Herifi benim apartmanda bülbüle çevirdim... Canının acısından aklını kaçırdı biçâre, benden intikam almağa kalktı, Houston hergelesi ve diğer arkadaşlarının canına mal oldu bu... Karmakarışık anlatıyorum ya, sen sıraya koyarsın artık... Çünkü, senin başının altından çıkıyor bunların yarısı!... Ve sonra New-Yorkta ne kadar pırlanta üzerine iş yapan hergele varsa elimizden geçti birer birer... Bianco Gonzales bunlardan biriydi... Akıllı herif... Vazgeçmiş bu çeşit kirli, gizli kapaklı işlerden... Namuslu olmuş... Faydası dokundu bana bayağı... Kent Gallico denen itin adresini verdi bana... Harlem'de, sözde Emlâk komisyonculuğu yapan, fakat aslında gangsterlere gizlenecekleri yerler temin eden uğursuzun biri... Numara yapmağa kalktı bana teres, bir kurşunda işini gördüm... Herifin çekmecesinde ele geçirdiğim bir defter, bana Monkey'in adresini öğretmiş oldu; Broadvay 42'nci sokak...
- Mayk, Mayk... Dinle beni diyorum... Sadece!...
- Can alacak yerine geldik değil mi? Gittim oraya... Gittim ki, Monkey Kane nalları dikeli günler olmuş... Cavlağı çekmiş biçâre... Biri gelip temizlemiş herifi... Biri... Sen... Monkey'i sen öldürdün Cecilia!...
- Mayk...
- Dur ki anlatayım. Pırlantayı ele geçirdikten sonra, kalleşlik etmişti Monkey... Taşın büyüsüne kapılmış, alıkoymuştu onu... Geri vermeyecek, bir punduna getirip taşı elden çıkardıktan sonra da, basıp gidecekti... Kim kime şikâyet eder böyle bir hırsızlığı?.. Monkey, şefe kazık atmıştı... Pırlantayı ele geçirmek lâzımdı.. Bu işi sen görecektin!..
- Mayk!..
- Sus rezil... Sana düşüyordu bu iş... Monkey'in sana karşı zaafı olduğunu biliyordun... Nasıl olsa eline geçirecektin taşı... Çünkü bu derece iri bir pırlantayı çabucak elden çıkaramayacağını biliyordun... Bu, yüreğinize su serpmişti biraz.. Bir gün, tuttun Monkey'in apartmanına, daha doğrusu gizlendiği apartmana gittin... Hem de tek başına... Herifin sana öteden beri yakınlık göstermesi, işine yarayacaktı... Ama, umduğun gibi gitmedi işler... Günlerden beri, kafese kapatılmış vahşi hayvan gibi apartmanda kapalı kalan Monkey'in gözleri dönmüştü. Çabucak su koyuverdi herif... Senin ise, aklın fikrin pırlantadaydı... İşi vücudunla halledemeyeceğini anlayınca, herifi açıktan açığa tehdide başladın, taşı sana vermezse, polise gammazlayacağını söyledin... Herif deliye döndü bu lâfın üzerine, saldırdı, boğuşmaya başladınız... Atik davranarak iki kurşunda herifin canına

okudun... Ağır yaralıydı öldü sandın.. Sonra da korktun... Dar ağacı, gaz odası, elektrik sandalyesi gözlerinin önünde geçit resmi yapmağa başladı... Hemen oradan uzaklaştın. Olanlar, sen gittikten sonra oldu asıl... Senin istediğin şey. Ağır yaralı olan Monkey, öleceğini anlamıştı, pırlantayı son bir defa daha görmek istedi. Gizlediği yerden çıkardı, avucuna aldı, doya doya seyretti onu, sonra da... Nalları dikti herif... Avucunda milyonlar olan bir "hiç" haline geliverdi Monkey... Evet, Monkey'in avucunda milyonluk bir taş... Ve... Katilin saçları vardı... Senin saçların Cecilia!..

- Mayk... Dinle ki...

- Geç bebek... Şimdiye kadar yığınla yosma kıvrandı karşımda böyle... Hiçbiri sağ değil bugün... Midelerindeki kurşunla beraber toprağı boyladılar. Karıştırma lâfı.. Ne diyorduk?.. Evet... Cavlağı çekti Monkey... Benim onu ziyaret ettiğimi de öğrendiniz... Ve sonra gölge gibi peşime düştün... Mister Edgar'ın Montrose'daki villâsından dönerken, adamlarınızın yardımıyla yolumun üzerine ağacı devirdikten sonra, bana ateş eden de sendin... Şeytan gülüşlü kaltak seni...

- Mayk... Çok param var benim... Dinle...

- Paranı kendine sakla kaltak.. Bozdurur bozdurur harcarsın cehennemde...

Saate bir göz attım: 22.30...

Bir buçuk saat var daha...

Ferah ferah yetişirim oraya... Biri var ki tehlikede... Biri var ki kurtarılması lâzım. Benim, tayyare motoru takılmış külüstürle bir saatte ferah ferah alırım o yolu..

- Ayağa kalk... dedim sarışına. Olduğun yerde şöyle bir dön bakalım...

Sesimin yumuşaklığı, ona ümit vermişti... Tepeden tırnağa, bütün dişiliğini takınmış olduğu halde kalktı, kadınlığıyla beni tongaya düşürüp paçayı kurtarmaktaydı tek ümidi... Bir defilede gece tuvaleti teşhir eden usta bir manken gibi olduğu yerde ağır ağır döndü. Bu sırada, ben 45'liğe kurşunları sürmüştüm. Yüz yüze geldiğimiz zaman, tetiğe dokunuverdim; yanılmayan kurşun, değişmeyen hedefi bir kere daha buldu. Gözleri dehşetle irileşti önce... Kurşunun açtığı yere şaşkın şaşkın bakmağa başladı. Tam göbeğinin üstünde dalga dalga yayılan kana... Elleri oraya doğru giderken, yüzü ızdırapla gerildi. Dizleri yavaş yavaş büküldü ve... Uzanıverdi yere...

Böyle sahnelere alışık olduğum için, hiç heyecanlanmadım... Şömineye doğru yürüdüm. Bu arada bizim ceket de kurumuştu, giyindim, kırkbeşliği yerine sallandırdım, şapkamı aldım, dışarı çıktım... Parking'te duran külüstüre atladım, en yakın dükkânın önünde durdum. Her cins mal satan dükkânlardandı. Bakkaliye kısmına geçtim, tezgâhtaki herife:

- Bir but sar... dedim. En kuvvetlisinden dört kutu da fare zehiri!...

Herif şaşkın şaşkın suratıma bakarken:

- Zehir kuvvetli olmalı... diye ilâve ettim. Bir fare tanıyorum ki, nah, dana gibi!...
- Hiç merak etmeyin, bir fili bile öldürür... diye teminat verdi herif...
İstediklerimi paket edince, aldım, dışarı çıkınca, külüstüre atladığım gibi, Miller Highway yolu üzerinden kuzeye yöneldim... Manhattan'ı geçtikten sonra karşı kıyıya geçtim köprüden... İkinci Highway ve ver elini Montrose...
Saat 22.45...
Gazı köklemişim ki, uçacak bizim külüstür neredeyse... Kilometre taşları birbiri peşine takılıyor... Ve ben, düşünüyorum... İşin sonuna geldik... Bir macera da böylece sona eriyor... Yenisine bakalım... Asfaltı yutuyor adeta benim külüstür... Halbuki, dış görünüşü hiç de belli etmiyor mübareğin!..
Bir saatlik yolu 50 dakikada aldık...
Hayaletlere yakışır villânın yakınlarına gelince, arabayı stop edip ağaçların arkasına gizledim, paketi açtım, butu çıkardım, fare zehiri kutularını açarak, etin arasına boca ettim... Bu iş sona erince, yavaş yavaş yaklaştım bahçe kapısına doğru... Villânın pencerelerinden dışarı taşan ışıkların altında bahçe ıssızdı... Yalnız, demir kapıya yakın yerde bir köpek kulübesi vardı... İçindeki canavar, homurdanmağa başladı ayak seslerim üzerine... Kulübeden çıkmasını bekledim, az sonra, iri bir bulldog, eğri bacakları üzerinde yalpalayarak kulübeden çıktı... İçine dört kutu fare zehirini doldurduğum butu fırlattım, hırlayarak atıldı, iki dakikanın içinde yaladı yuttu... Dört dakika sonra da kuyruğu titretti bütün bütün...
Önce bahçe kapısını ihtiyatla yokladım. Zil tertibatı yoktu, cereyan da verilmemişti. Aralıktı üstelik... Öyle ya, şu anda cehennemin yolunu yarılamış olan biri dönecekti sözde... Villânın etrafını dönerek, Mister Edgar’ın kıymetli evraklarını çalan hırsızın girdiği pencerenin önüne geldim, içeri bir göz attım ki, manzara şu:
Mister Edgar, sırtında robdöşambır’ı olduğu halde, iri bir kelebeğin suratından ne çeşit bir keyif duyduğu açıkça okunuyor herifin... Az ötede de esmer bir kadın... Elleri kolları bağlanmış, ağzı tıkaçlanmış... Gözleri dehşetten irileşmiş... Kadının iki yanında da, ablak suratlı vekilharç Archie Desmond'la, bir gözü kör uşak... Pencere aralık... Daha ne halt edecek diye bekliyorum... Köşeye doğru yürüdü Edgar, oradan küçük bir çekmece aldı, açtı, masanın üzerinde duran ve ışığın altında pırıl pırıl parlayan pırlantalarla süslü bir kolyeyi çekmeceye koydu... Bu kolye, bu geceki kurbanı Mis Barbara'ya aitti hiç şüphe yok... Elleri bağlı, ağzı tıkaçlı, gözleri dehşetten irileşmiş kadındı, Mis Barbara...
- İyi bir iş... diye pis pis sırıttı. Edgar hergelesi. Şimdi bütün mesele kadını yok etmekte... Bu işi ikiniz yapacaksınız... Sıra sizin...

Herifler, korkudan bayılacak hâle gelen kadını kollarından tutarken, alçak pencereye sıçradım, pencereye bütün vücudumla abanarak cam kırıklarıyla beraber içeri daldım...
- Şimdi sıra bende!... diye sırıttım, kırkbeşliği Edgar Vangham hergelesine doğrultarak. Sıra bende şimdi!...
Bu gelişim, topunu şaşkına çevirmişti heriflerin:
- Silâhları çıkın ortaya bakalım... diye kükredim. Canını seven dediğimi yapsın...
Herifler silâhlarını halının üzerine bıraktılar... Tek göz uşağa:
- Çöz şu kadını... dedim. Ağzındaki tıkacı da çıkar...
Herif, dediklerimi yaptı, bağlarından kurtulan kadına:
- Şöyle yanıma gelin Mis Barbara... dedim. Bu heriflerden mümkün olduğu kadar uzak durmalı...
Korkulu bir rüyadan uyanır gibi, büyük bir şaşkınlık içinde, sendeleyerek yanıma geldi Mis Barbara... Esaslı bir esmerdi, olgun bir meyve...
- Oturun Mis Barbara Marlowe, dedim. Geçmiş olsun.. Sizler de oturabilirsiniz... Ve sen, beni iyi dinle Edgar Vangham.... Yarı kalmış bir hikâyeyi tamamlayacağım şimdi... Baş tarafını, az önce muhterem üvey kızınız Mis Cecilia'ya anlatmıştım... Üvey kızın ya...
Sizin gibi üç aile daha olsa bu dünya batar be... Cecilia'nın anası da malın gözüydü... Tipik bir cani... Tencere yuvarlanmış misali... Birbirinizi nasıl da bulmuşsunuz... Cecilia da anasının huylarını aynen almıştı... Dinleyin bu hikâyeyi siz de Mis Barbara... Sonudur ama, yine de hayli enteresandır... Baş tarafını da, yolda anlatırım... Bu hikâyenin sonu, seni ilgilendirir Vangham.. Mangum'a ait pırlantayı yürütmek için bir zemin hazırlamak üzere beni cehenneme göndermeği kurdunuz... Monkey ıskaladı, bu defa sen şansını denemek istedin. Pub Bar denen batakhanede, boğuntuya getirip, kapıdan ateş açtın, Jones cehennemi boyladı... Sonra şu Archie Desmond denen suç ortağını, vekilharcınmış gibi bana gönderdin... Maksadın, dönüşte canıma okumaktı. Bu işi de Cecilia yapacaktı.. Mangum'a ait pırlanta işinde yaya kalmanın acısı da bu suretle çıkacak, yapacağın yeni işler için de Mayk Hammer gibi bir mâni ortadan kalkacaktı... Neyse, davetini kabul ettim Edgar... Hem de memnun oldum davetinden. Çünkü er geç çalınan pırlanta meselesinde elebaşılık eden kerata, gelip bulacaktı beni... Onu bekliyordum... Sendin bu Edgar... Geldim ve okuduğun masalı dinledim. Kenya... Altın damarı... Tropikal iklimde, dört başı mamur bir macera... Ölen bir beyaz adam... Altın damarının yerini gösteren harita... İki korkunç düşman... Tehlikeli yolculuklar... Ne hikâyeydi o be!... Bundan daha iyisini, Tarzan'ın yaratıcısı Sir Rice Bourrougs bile düzenleyemez... Yutmadık ama, yuttuk göründük... Kelebek koleksiyonu ha... Bir koleksiyonun daha var ki, en önemlisi o sence... Bir iptilân daha var hergele; mücevherat koleksiyonu yapmak...

Bu yüzden kolladın Mangnum'un pırlantasını. Bu yüzden işledin bunca rezaletleri teres...
Edgar Vangham, rengi kül kesilmiş, beni dinliyordu... Serçe parmağını kımıldatacak hâl kalmamıştı namussuzda...
- Ne var ki, o buraya ilk geldiğim gece birçok şey gözümden kaçmadı... diye devam ettim. Bir kere, bahçede, az evvel kuyruğu titreten köpek havlayıp duruyordu... Öyleydi de, neden hırsızlığın yapıldığı gece de havlamamıştı?.. Bu bir... Sonra, şu senin kelebek koleksiyonu maskesi altında, biçare hayvanlara ettiğin eziyet de, ne cins bir herif olduğunu anlatmağa kâfi geldi bana... Ama, sen, zekândan emin olduğun ve beni enayi yerine koyduğun için, bunları ıska geçeceğimi sanıyordun... Kenya hikâyesinin altından, iki adet de, uydurma ve korkunç (!) düşman çıktı...
Aslında uçkurlarını bağlamaktan aciz iki biçare. Çin mahallesinde sürünen iki zavallı. William Peck'le, Hugh Carter... Ben, gidip onları arayacak, bulacak ve bu suretle seni tehlikeden (!) kurtarmış olacaktım... Aslında sen, onlara beni görür görmez öldürmeleri için talimat vermiştin... Koca domuz seni... Buldum onları... Beni görür görmez dizlerinin bağı çözüldü hergelelerin... Her ne biliyorlarsa, söylediler tekmil... Hayli işime yaradı bu herifler... Yalnız bunlar mı?.. Daha nicelerini musallat ettin başıma... Hepsinin de üstesinden geldik evvel Allah Skippy, Houston, Monkey Kane, John... Hepsi senin adamlarındı bunlar... Sora sora öğrendik hepsini... Ve sen, kerata, kendinden o kadar emindin ki, ininden çıkıp, New York'un göbeğine kadar sokulmak cüretini bile gösterdin... Seni, şu vekilharcın pozundaki haydutla beraber gördüm... Yanınızda da Mis Barbara Marlowe vardı... O anda, seni kırkbeşliğimle delik deşik etmemek için sarfettiğim gayreti Tanrı bilir... Soluğu Çin mahallesinde aldım hemen, William'la Hugh'u biraz sıkıştırınca, her şeyi öğrendim. Villâna davet etmiştin Mis Marlow'u,.. Mücevher alım satımı dümenine getirip, onu haklayacak ve yanında bulunan pırlanta kolyeye konacaktın... Bu arada için de rahattı. Çünkü, şahane sarışın, üvey kızın Cecilia'da, bizim hesabı görmekle meşgul bulunacaktı beri yanda... Sen de Mis Marlov'u temizleyecek ve Hudson nehrine sarkıtıverecektin... Senin yüzünden başım az belâya girmedi. Altı gün hastahanede mecburi kalafata bile çekildik. Gel gör ki, her işin bir sonu vardır... Bu maceranın olduğu gibi, senin de sonun geldi Edgar... Yalnız seni gebertmeden önce, içini açacak bir haber vereyim. Cecilia, yani üvey kızın... Yâni karı-koca hayatı yaşadığınız şahane sarışın, şu anda, beni cehenneme göndermek için tertibat aldığı apartmanda, cavlağı çekmiş bulunuyor...
O ana kadar, kadere rıza gösteriyormuş gibi süklüm püklüm duran Edgar, deliye döndü bu lâfım üzerine... Olduğu yerden bir çelik gibi fırlayarak, az evvel kör uşağın yere bıraktığı tabancaya saldırdı... Benim de istediğim buydu zaten...

Mis Marlow'u kolundan çektiğim gibi yere çömelttim... Edgar, gözleri yuvalarından fırlamış, silâhı elinde olduğu halde, ağzından köpükler saçarak:
- Onu öldürdün ha?. Diye uludu. Nasıl yaptın bunu... Ona nasıl kıydın?..
- Ne varmış ki?.. Alt tarafı anası gibi öldürücünün biri!.. diye konuştum gizlendiğim yerden...
Herifçioğlu, silâhını ateşledi bu lâfım üzerine...
Tetiğe asılıverdim ben de...
Olduğu yerde sendeledi Edgar...
Bir daha asıldım, bu defa, boylu boyunca uzandı yere köpoğlu... Ve, Archie Desmond'la, kör uşak kaçmağa yeltendiler bu arada...
Olduğum yerden fırlayarak kapıda yetiştim onlara.. Önce Archie'nin ensesine dokunuverdim kırkbeşliğin kabzasıyla... Gık diyemeden yıkıldı... Sonra da kör uşağın yakasına yapıştım... Zaten tek gözlü... Neresine vuracaksın?.. Korkudan hazan yaprağı gibi titriyordu herif.
- Sana ilişmeyeceğim.. diye sırıttım. Polisle başın belâya girecek nasıl olsa... Onlar aklını başına getirir senin...
Vay canına... Bu arada Mis Barbara Marlow'la meşgul olamamıştık... Hâlâ koltuğun arkasında gizlenmişti kadın:
- Mis Barbara, oradan çıkabilirsiniz.. dedim. Harp bitti...
Üstünü başını düzelterek ayağa kalkarken:
- Oh... Tanrım... Ne gece... Ne gece!... diye söylendi..
Alıcı gözüyle şöyle bir baktım. Hiç de fena değil!...
- Gidelim buradan... dedim, yapılacak iş kalmadı artık... Benim külüstürle sizi New York'a götürürüm... Çıkmadan evvel mücevherlerinizi almayı da unutmayınız!..
Dışarı çıktık, arabayı gizlediğim yerden çıkardım, direksiyona geçtim. Mis Barbara da yanıma oturdu... Bir kokusu var ki, aklını başından alıyor insanın...
Arabayı işletirken:
- Nasıl oldu da bu heriflerin eline düştünüz?. Diye sordum.
- Mücevher mübadelesi yapacaktık!.. diye tatlı tatlı konuştu. Bilir miyim böyle olacağını?..
- Bilemezsiniz!.. diye sırıttım. İnsanları anlayabilmek için kazıklanmak lâzım ilk evvel...
Yola koyulduk...
Montrose-New York asfaltı üzerine yağmur dökülüyordu...

- SON -